

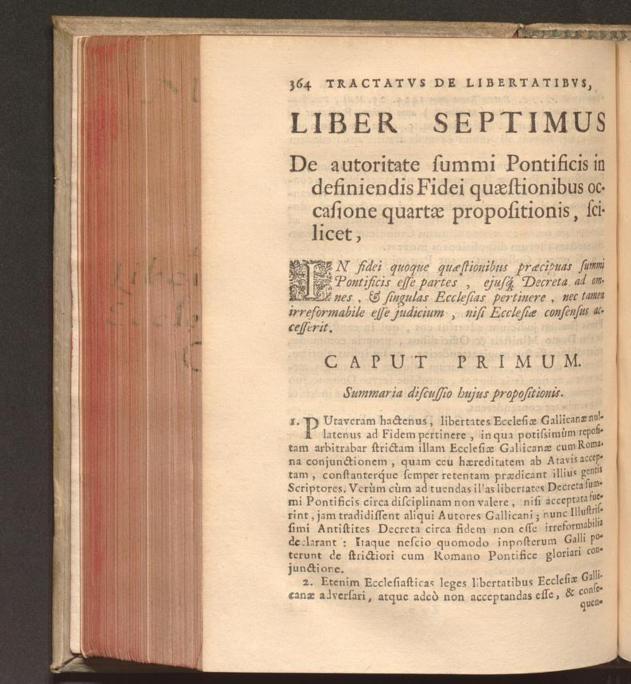
Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ

Charlas, Antoine Leodii, 1684

Liber Septimus De autoritate Summi Pontificis in definiendis Fidei quæstionibus occasione quartæ propositionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38227

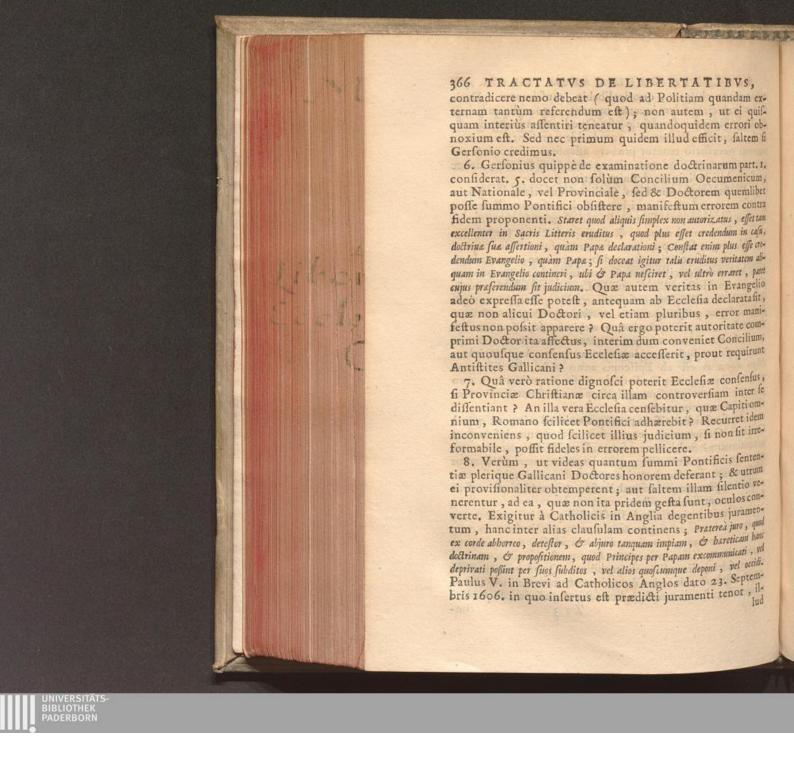
ECCLESIÆ GALLICANÆ. LIB. VII. 369 quenter non obligare, quoties libebit, causabuntur : Decisiones verò circa fidem incertæ manent, quamdiu judicium de illis prolatum reformabile est. Quod autem incertum est, de fide non est. Iis autem, quæ de fide non sunt, nemo internum necessario tenetur præbere assensum ; sed potest vel cum suspendere, velomnino negare, & dissentire, donce irreformabili judicio res definita fuerit.

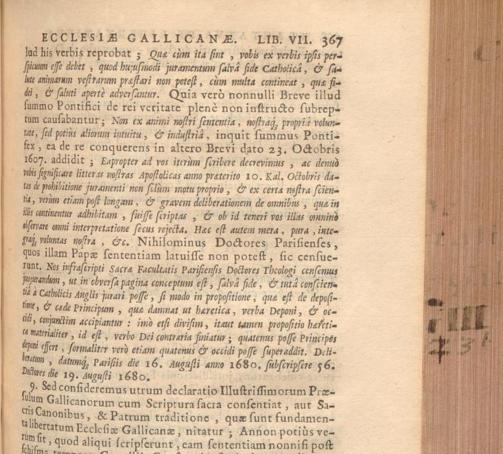
3. Frustrà ergo Antistites Gallicani autoritati Pontificiæ gravissimum vulnus illaturi honorifica præfatiuncula ferrum occultant, præcipuas summo Pontifici partes concedentes, ejulque Decreta ad omnes, & fingulas Ecclesias protendentes. Nam quæ sunt præcipuæ illæ partes summi Pontificis? Quod primus sententiam suam debeat promere, quemadmodum Africana Concilia professa sunt in epist. ad Theodorum Papam, quæ lecta est in Concilio Lateranensi sub Martino I. Theodori successore anno 649. his verbis ; Amiquis enim regulis sminm eft, ut quid quid quamvis in remotis, vel in longinquo positis ageum Provinciis, nen prius tractandum, vel accipiendum sit, nisi AD NOTI-TIAM ALMA SEDIS VESTRA FVISSET DEDVCTVM, & hujus moniate puffa que fuisset pronunciatio FIRMARETVR. At quantis laudibus dor atus est ab Episcopis anno 1681. Parisiis congregatis liber Joannis Gerbasii de causis majoribus, in quo primum illarum judicium ad Episcopos, & Concilia Provincialia pertinere contendit.

4. An summi Pontificis prærogativa in co crit, ut quæ à Conciliis Occumenicis decreta fuerint, corum ipse urgeat executionem ? Sed hæc cura summi Pontificis dignitatem non tam arguit, quam tollit, quandoquidem merus Executor conflituitur, fine facultate interpretandi judicii, ità sa'tem, utilla interpretatio irreformabilis sit, atque adeo ad consenfum internum fideles ar cet.

f. At privilegium illud fanctæ Sedis ad hoc valebit , ut es Decreta ad somes, & singulas Ecclessas pertineant. Verum non ejus, sed Conciliorum generalium Decreta id sibi vendicabunt; fiquidem penes illa, non penes Papam est autoritas controversias fidei judicandi irreformabiliter. Quod enim fortasse aliquis reponat, interim dum expectatur Concilium Occumenicum, standum esse judicio Papæ, essicit, ut publice

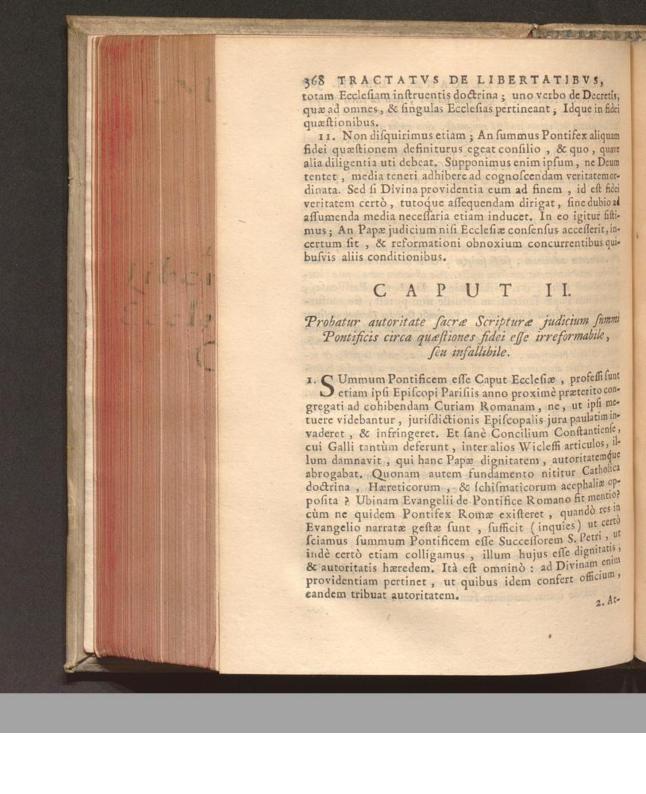

rum fit, quod aliqui scripserunt, eam sententiam nonnifi post schisma tempore Concilii Constantiensis in lucem editam; antea verò judicium summi Pontificis tanquam indubitatum habitum fuisse, non propter, aut post Ecclesiæ consensum, sed etiam propter non errandi privilegium B. Petro, & cjus

Successforibus à Christo collatum.

10. Porrò ipsa propositio, quam hic expendimus, satis declarat non agi de Papæ tanquam privatæ personæ, opinionibus; sed de ipsius tanquam summi Pastoris, & Pontificis

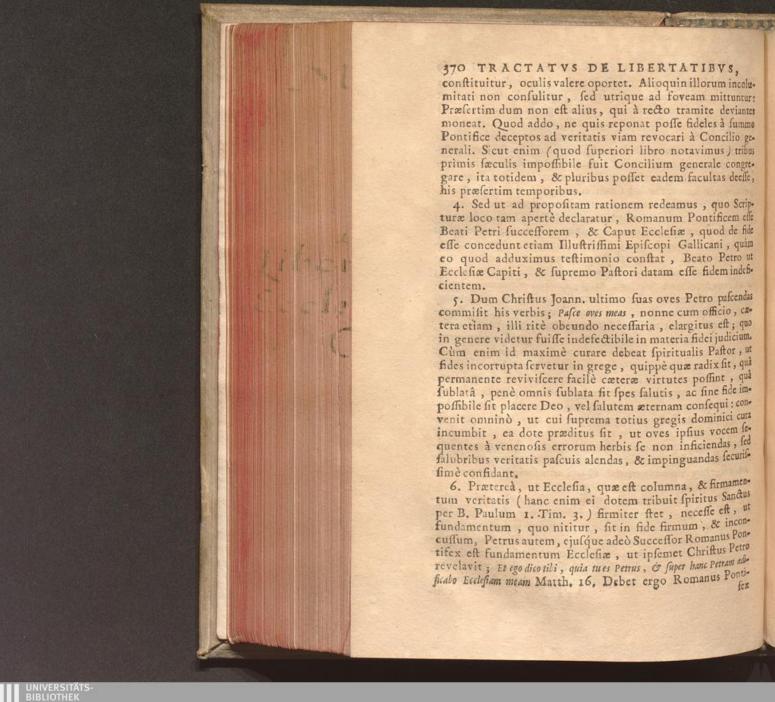

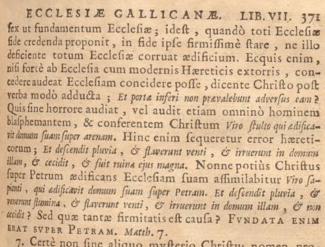

ECCLESIÆ GALLICANÆ. LIB. VII. 369 2. Atqui evidentiùs in Scripturis (de traditione enim constabit ex sequentibus Capitibus) patet D. Petrum, ut supremum Ecclesiæ Pastorem, privilegium non errandi in fide obtinuisse à Christo, quam Romanos Pontifices fore fancti Petri Successores in cura universarum Christi ovium. Curergo qui in Romanis Pontificibus istud sancti Petri officium agnoscunt, etiam nihil à side alienum statuendi prærogativam eis non concedunt? Petrum ut Ecclesiæ Pastorem privilegium non errandi à Christo accepisse, ita est in Evangelio luculenter significatum, ut nihil videatur in eo luculentius. Luc. 22. ait Dominus, Simon, Simon, Ecce Sathanas expetivit pos ut cribraret sicut triticum : ego autem rogavi pro te, ut non deficiat fides tua, & tu aliquando conversus consirma fratres tuos. Quo circa patet primò Christum aliquam Petro præ cæteris Apostolis gratiam postulasse. Ad eum enim singulariter dirigitur sermo; Simm, Simon; Prote; sides tua, Et tu; Consirma fratres tuos. Quod-que prælationem Petri specialiùs indigitat, cum communem omnium Apostolorum circa sidem tentationem commemorasset, reliquis prætermissis ad Petrum solum sermonem dirigit; Esse Sathanas expetivit vos ; Ego rogavi pro te. Sed quid dico præter-miss? Imò eorum expressa facta mentione ; sed eo sine ut doceat eos à Petro , vel eorum Successores à Successoribus ejus confirmandos in fide; Et tu aliquando conversus confirma fratres two. Secundò patet hanc gratiam à Christo impetratam Petro, non ut privatæ personæ tantum, sed ut Apostolo, & Apostolorum ipsorum Pastori, ut non desiciat sides tua, Et tu consirma sianes tuos. Tertiò conjunctio, &, causam indicare videtur, cur
Christus pro Petro specialiter rogaverit, sidemque indesicientem exoraverit, scilicet ut alios confirmaret; non deficiat siles tua; Et tu consirma fratres tuos. Quod ad officium, atque adeò ad Successores pertinet.

3. Porrò qua ratione alios posset confirmare, qui tituba-tet ipse? Vel potius quomodo posset labantes sustinere, aut lapsos erigere, si ipse non solum per hæresim jam corruisset, sed etiam alios per propositionem hæretici Dogmatis, publice toti Ecclesiæ sactam, ad casum posset impellere? Necesse est, ut sirmiter stet, cujus ossicium est aliorum impedire sasum. dire casum, aut ruinam reparare: Eum, qui dux aliorum

7. Certè non fine aliquo mysterio Christus nomen proprium Simonis in nomen Petri, aut petræ commutavit, hoc enim tantum fignificat vox Græca, & ita Christus ipse interpretatur. Mysterium autem illud indicant verba supra relata; Tu es Petrus, & supra hanc petram adisicabo Ecclesiam mean. Quorsum enim Christus post confessionem suæ Divinitatis à Petro revelante Patre Coelesti factam, dixisset; Tu es Petrus, nifi eo nomine significare voluisset se hanc ei dignitatem pro illius confessionis præmio conferre, ut immotum esset Eccleux fundamentum, sicut explicant verba sequentia; Et super

banc petram adificabo Ecclesiam meam.

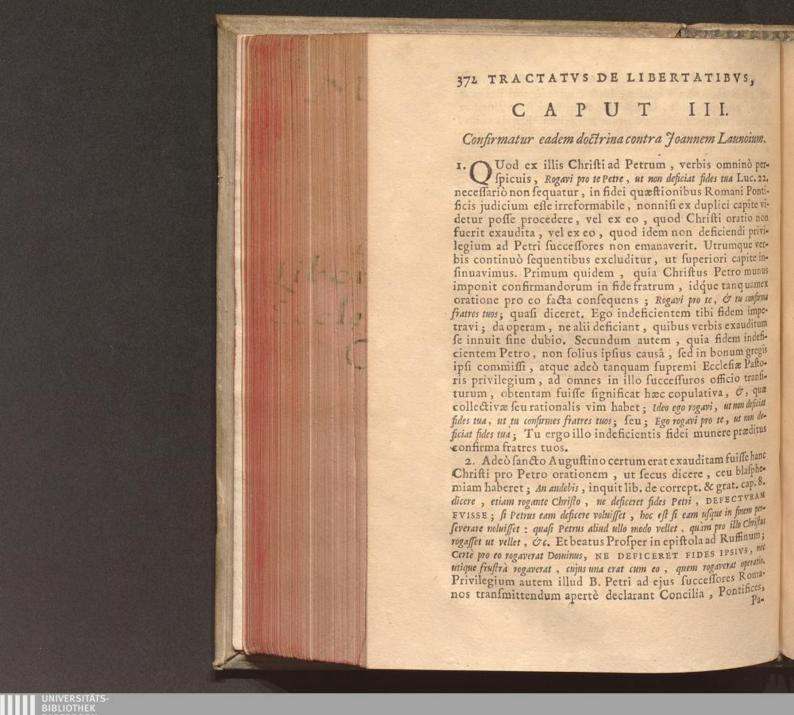
8. Hæc autem dixit Christus Petro post publicam illam fidei professionem; Tu es Christus silius Dei vivi, quam tantopere laudavit Christius; Beatus es Simon Barjona, quia caro, & sanguis non re-valavit tibi, sed Pater meus, qui in Caelis est, Et ego dico tibi; Quia tu es Petrus, & e. quam confessionem solus edidit Petrus, licet interrogati omnes Apostoli fuissent; Vos autem quem me esse dicitis? Utintelligas cum totam Ecclesiam repræsentasse, cujus suturus crat fundamentum.

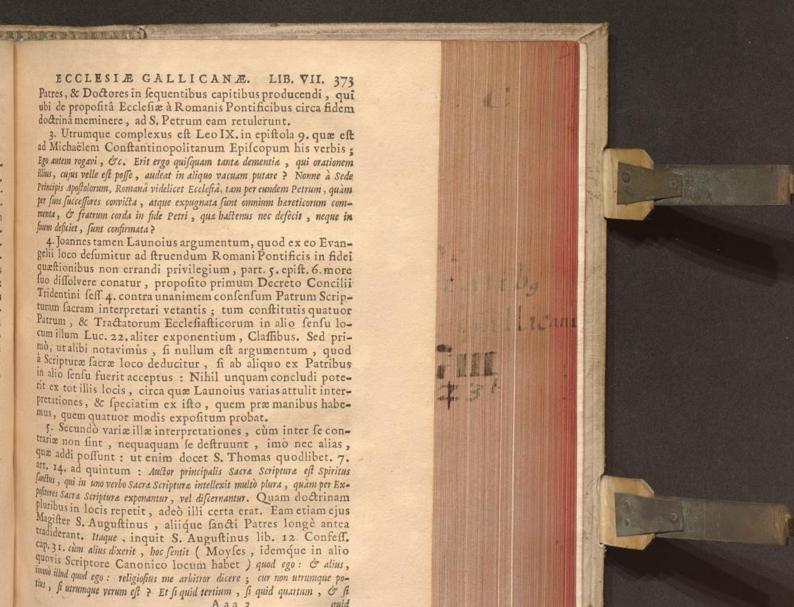
15

Aaa 2

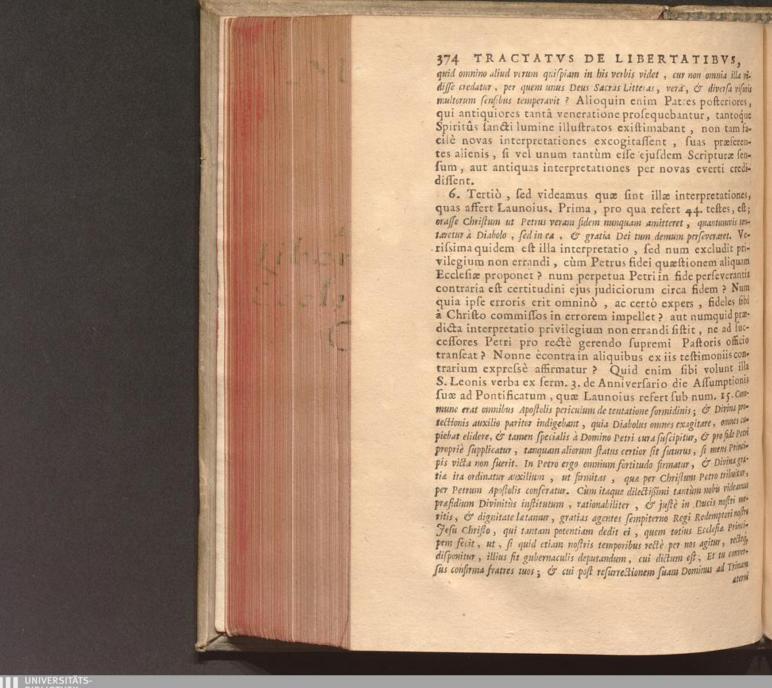
CA-

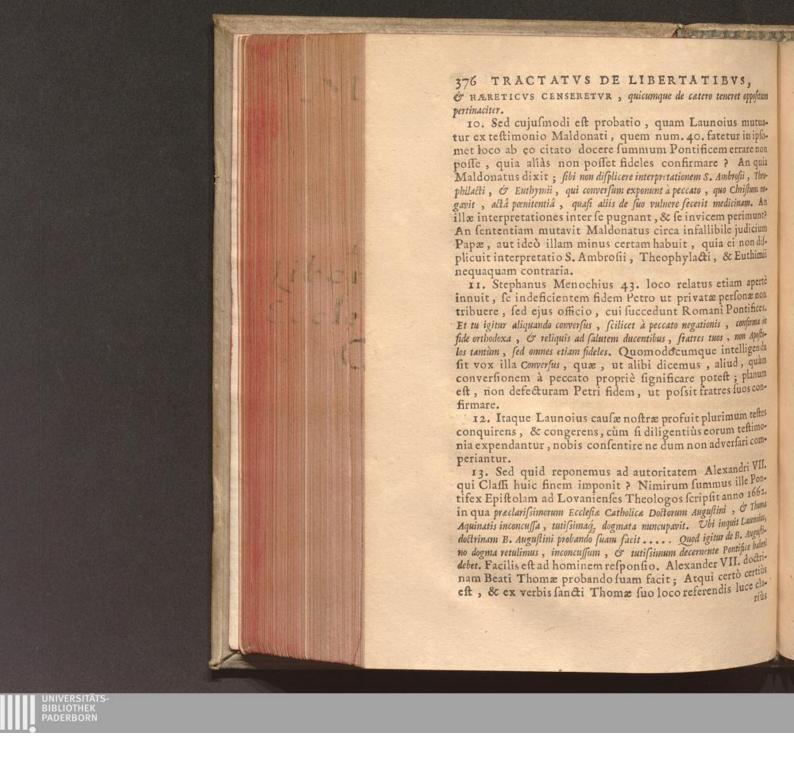

Aaa 3

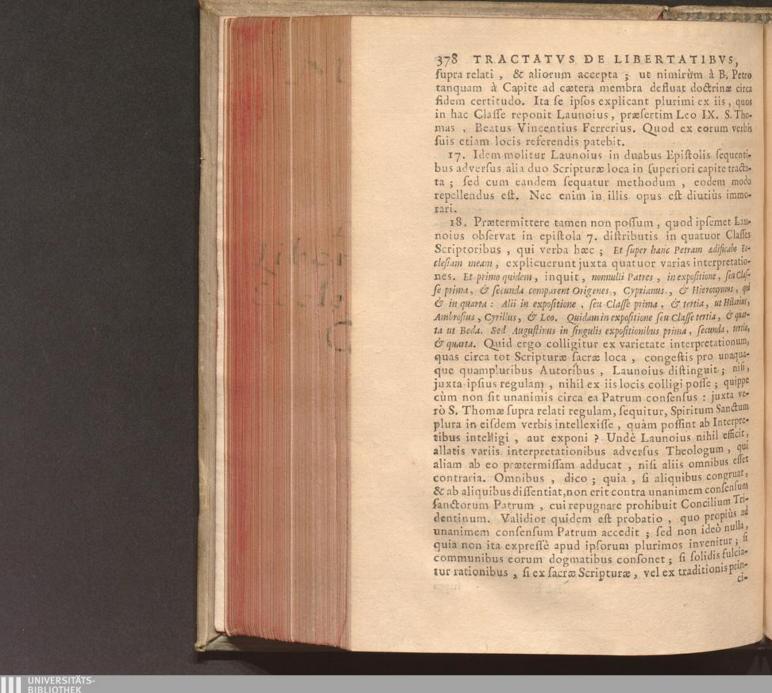
rius est, sanctum illum Doctorem sensisse summi Pontificis judicium in quæstionibus sidei esse irrefragabile, & indesectibile; Illud igitur dogma inconcussum, & tutissimum decernente summo Pontifice haberi debet. Cæterum si utriusque Sancti doctrinæ, quam alibi proponimus, comparatio instituatur; longè evidentius erit nobis suffragari sanctum Thomam, quam refragari Divum Augustinum. Quamquam supradictum elogium non eo pertinet, ut quidquid illi Sancti dixerunt, Pontifex suum faceret. Alioquin enim non potussifet Constitutionem illam edere circa Conceptionem Beatissimæ Virginis, ex qua Launoius probat, ipsum approbasse Concilium Bassleense, cujus Decretum, ficut & ipsu Alexandri Constitutio Divi Thomæ doctrinæ non consonat.

14. Secunda interpretatio loci suprarelati ex Luc. 22. est corum, qui tradunt orasse Christum, ut Romana Ecclesia, per Petrum sundata, a side nusquam desiciat. Hanç etiam interpretationem libenter amplectimur. Non enim excludit autoritatem summi Pontiscis, imò eam adstruit. Quis enim Ecclesiam Romanam ideò in side immobilem esse non fatebitur, quod ejus specialiori modo Caput sit summus Pontisex, à quo privilegium illud in ejus membra, quatenus ipsi conjuncta sunt, derivatur. Id apertissime declarant ipsamet testimonia, qua Launoius in hanc Classem conjicit, quaque nos suis locis teddemus. Nec videtur aliunde peti posse illud privilegium. Propter illam orationem Christi, inquit Joannes Dartis Regius in Academia Parisiensis Professor, de Beneficiis sect. 1. cap. 3. sui illa ejus verba, omnes colligum Ecclesiam Romanam nonnisi pet ipsum, ac per ejus successores derivatur.

15. Tertia Classis est eorum, qui tradunt orasse Christum ut Sedes Petri, seu Apostolica Sedes à side nusquam desiciat. Idem de ista dicimus, quod de secunda. Quia enim B. Petri Apostolorum Principis, & Romani Pontificis, eadem est Sedes; eadem erit doctrinæ certitudo.

16. Quarta Classis est eorum, qui tradunt orasse Christum, in universalis Ecclesia, vel etiam universale Concilium à side nunquam destait. Hac ctiam interpretatio vera est in sensu S. Leonis Bbb supra

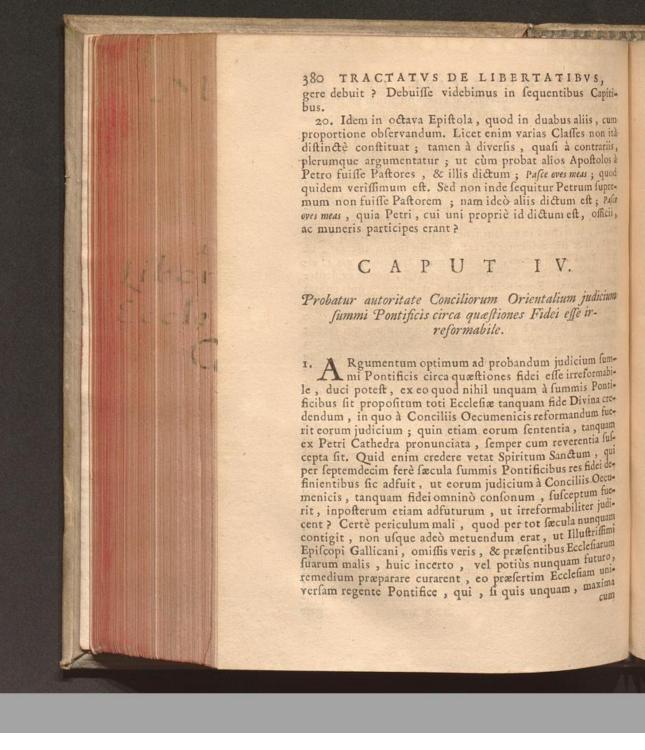

epiis convenienter deducatur. Si etiam quantum ad fenfum novitate non laboret, aliæve concurrant circumstantiæ.

19. Adde quod cum illæ interpretationes mutuo se non destruant (alioquin enim sanctus Augustinus qui quatuos

destruant (alioquin enim sanctus Augustinus, qui quatuor complexus est, Hieronymus tres, plures alii duas, non solum inter se, sed sibi ipsis contradixissent, quod de talibus, ac tantis viris præsumere non licet, quodque illorum testi-moniis autoritatem omnem demeret) si una ex illis causa purocinetur, perinde probat Scripturæ testimonium illisusfragari, ac si nulla esset alia explicatio, quamvis non æquè valide, ac si illud in eodem sensu omnes exposuissent. Quid ergo, si & una evidenter faveat, & aliæ lucem afferant, ut hic; Prima Classis Patrum, & Ecclesiasticorum Tractatorum, que est comm, qui docent Ecclesiam super Petrum adisicatam esse, nonne evidenter savet Romanis Pontificibus apud Catholicos, qui contra hareticos credunt Ecclesiam nunquam corruisse? Quid autem nocet secunda dicentium super apostolos, vel corum successores edificatam esse Ecclessam? Aut tertia quæ est corum, qui dicunt sopre petram, id est super illam sidem, quam consessus est petrus, adissicatam esse Ecclessam; Vel quarta scribentium adissicatam esse super petram Christum Ecclessam. Hæc enim omnia vera sunt. Nam & Christus primum mum, & præcipuum Ecclesiæ fundamentum est; & post Christum Petrus; & alii Apostoli post Petrum, ac cum Pe-tro illorum capite: Et sides est fundamentum; & qui sides custos, ac quæstionum circa eam supremus Judex, sunda-mentum est. Id luculentissime testantur sancti Patres, qui vel omnes illas, vel plures simul ex illis interpretationibus seenti sunt. Nec qui unam tantum afferunt, alias excludunt; etiamis secus aliquandò prima facie videatur. Qui enim v. g. solum Christum sundamentum Ecclesia vocant, non ideò Apostolos negant esse fundamenta. Nam de Apostolis dicit sanctus Paul de Care Constanta de domestici sanctus Paulus ad Ephesios 2. Estis Cives sanctorum, & domestici Dei, super-adiscati super fundamentum apostolorum; de Christo autem dicit idem Apostolus 1. ad Corinth. 3. Fundamentum aliud nemo puest poure praterid, quod est Christus Jesus. Est enim Christus præcupum fundamentum supersum Apostoli, quos cipuum fundamentum, minus præcipuum Apostoli, quos inter eminet S. Petrus. Sed nonne quatuor Classibus, quas in dualication. in duabus his Epistolis distinxit Launoius, quintam adjun-Bbb 2

ECCLESIÆ GALLICANÆ. LIB. VII. 381 cum gravitate, patientia, & maturitate resomnes, præsertim arduas, tractat.

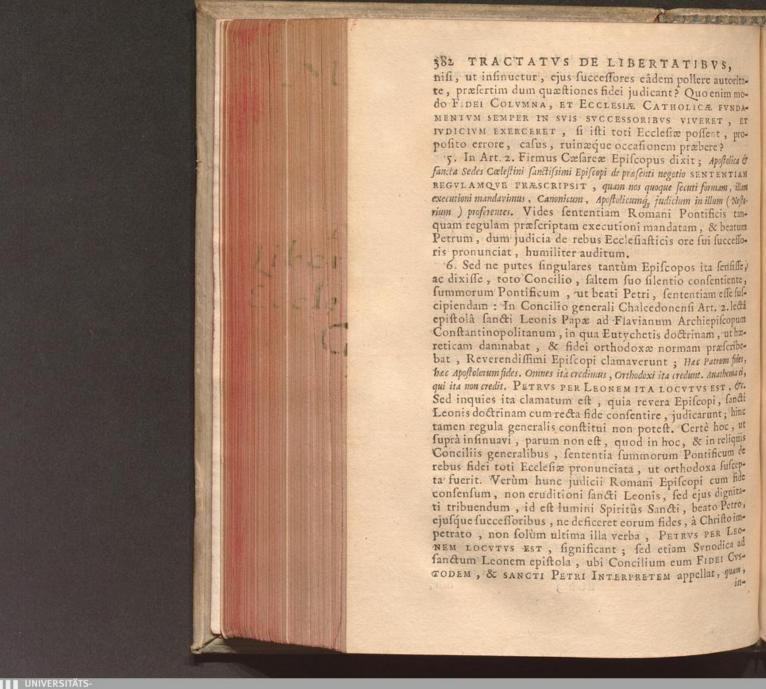
2. Scio equidem omnes Hæreticos, aliquos etiam ex Catholicis, quibus dam Pontificibus errores contra fidem tribuete; sed novi etiam eis ab aliis Catholicis, quorum libri omnium manibus teruntur, fuisse optime responsum; nec defuturos, qui si novum quidpiam objiciatur, illud pari essiaretundant. Sed de hoc infra recurret sermo. Ut autem ad propositum redeamus, videndum est, qui se habuerint Concilia, præsertim generalia, & Gallicani, circa judicia

summorum Pontificum de rebus sidei.

3. Non utemur Canonibus Concilii primi Nicæni, in editionibus vulgaribus non contentis, &, ut aiunt, ex Arabia delatis eorum discussionem criticorum examini relinquentes, ne in suspicionem veniat jus causa, dubiis protationibus assertæ. Cæterům veritas, instar Solis, antequam oculis nostris sese exhibeat, nonnihil subobscuræ, non injucundætamen lucis præmitit, quæ paulatim crescitusque ad meridiem. Ita licet in antiquis monumentis non adeò clarè luceant veritates, quæ postmodum diligentius investigatæ, atque, ut sese obtulit occasio, accuratius verstæ, plenam tandem, aut saltem majorem lucem adeptæssumt: non ideò tamen contemnenda sunt prima earum vestigia, præsertim insignia.

4. In Concilio generali Ephesino anno 431. art. 3. Philippus Presbyter, & Apostolicæ Sedis Legatus nemine contradicente legationis suæ, ac secum missorum, mandatum in hunc modum exposuit, qui indicat autoritatem, ac in side sirmitatem à sancto Petro ad ejus successores derivatam; Nulli duiam, imò saculis omnibus notum est, quod sanctus, beatissimus g, Petrus, Apostolium Princeps, & Capyt, Fidelque Colymna, et Ecclesia. Catholicæ fyndamentym à Domino nostro Jesu Christo Salvatore humani generis, ac Redemptore, claves Regni accepit, solvandig, ac ligandi peccata potestas ipsi data est: qui ad hoc usque tempus, & semper in svis successoribus vivit, et ivdiciva exercet. Hujus itaque secundum ordinem successor, & locus tenens sanctus, beatissimus sus papa noster Cælestinus Episcopus, nos ipsius prasentiam supplentus, ad hunc sanctam Synodum mist. Quorsum beati Petri mentio, Bbb 3

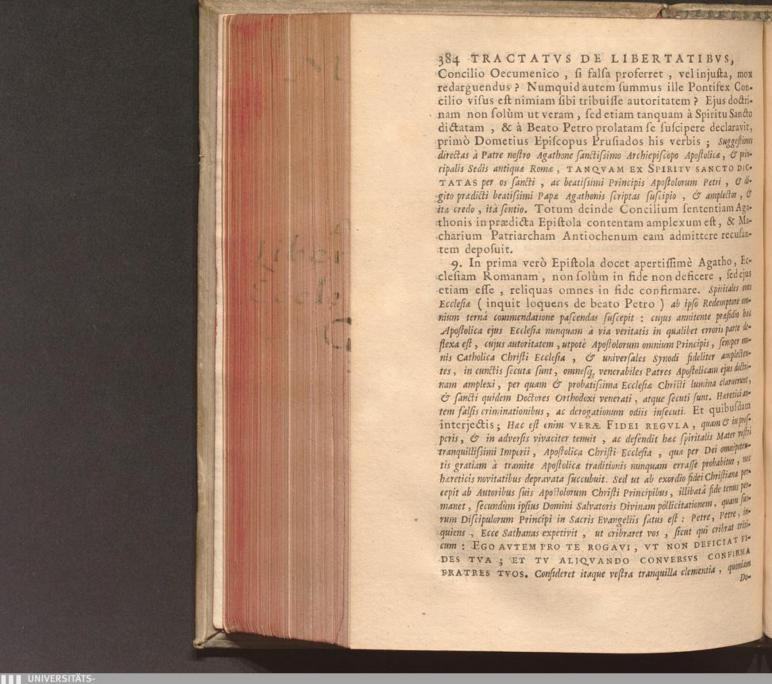

ECCLESIÆ GALLICANÆ. LIB. VII. 383 inquit de fide loquens, ex pracepto Legislatoris venientem asque ad nos IPSE finafii, VOCIS BEATI PETRI OMNIBUS CONSTITUTUS INTERPRES. Non est supervacaneum pronomen , iple : indicat eaim Romanum Pontificem specialiter esse vocatum à Christo Fidei Custodem; Et vocis BEATI PETRI OMNIBVS CONSTI-TVIVM INTERPRETEM : Statim autem Concilium profitetur se, sancto Leone Autore, Antistite, sive Præside, ea taim est vocis Gracæ significatio, veritatem sidelibus ostendiffe, Unde & noste ut DVCEM utiliter habentes Ecclefia filiis hareditatm , sortemg, veritatis oftendimus.... quibus tu quidem sicut membris CAPVI praeras, in his, qui tuum tenebant ordinem, benevolentiam prasams, in tertia part. act. Concil. Chalced. cap. 2.

7. Eam Romani Pontificis dignitatem, & autoritatem generatim explicat beatus Petrus Chrysologus Episcopus Ravennas litteris ad Eutychem in 1. par. Act. ejusdem Concilii exscriptis; Quoniam beatus Petrus, qui in propria Sede vivit, & presith, PRASTAT QUARENTIBVS FIDEI VERITATEM. QUOMOdo vivit & præsidet in propria Sede, nisi quia, ut supra notavimus, ejus successor, in fidei veritate toti Ecclesiæ exponenda, indeficienti gaudet, sicutille Spiritus Sancti auxilio, & ductu, ET PRASTAT QUARENTIBVS FIDEI VERI-

8. Agatho Papa suum de rebus sidei judicium, etiam ante Goncilii universalis acceptationem, irreformabile esse non dubitabat; quandoquidem Legatos ad Concilium sextum general. nerale mittens in secunda quam ad Imperatorem Constantinum Pogonatum, ejusque fratres Heraclium, & Tiberium feripht epistolà, quæque in Act. 4. Concilii recitata suit, audacter, ac securè pronunciat, se suis Legatis mandasse, non ut quæ ipse cum suo Concilio declaraverat, tanquam dubia, & incerta examinarentur, sed ut certa, & immutabiantilla publicarea. lia publicarentur. Personas, inquit, pravidimus dirigere, non tamen impum de incertis contendere, sed ut certa, atque immutabilia compendiosa dentime proferre. Mox condemnationis sententiam profert in cos, qui traditæ à se doctrinæ contradicerent; Qui verò hac empuri noluerint, ut insessos Catholice, atque Apostolica consessioni perpetua tondemmationis reos effe censemus. Quis ità nisi vel imprudentissimus, tel de sue veritate sententiæ certissimus, loqui audeat, à

Dominus, ac Salvator omnium, cujus sides est, qui sidem Petri non desectutan promist, consistemare eum fratres suos admonuit, quod Apostolicos Pontisius mea exiguitatis Predecessores, considenter FECISSE SEMPER cuntiu est cognium. Non ergo pro solo Petro, sed & pro Petri successoribus rogavit Christus, ne desiceret eorum sides, ut scilicet

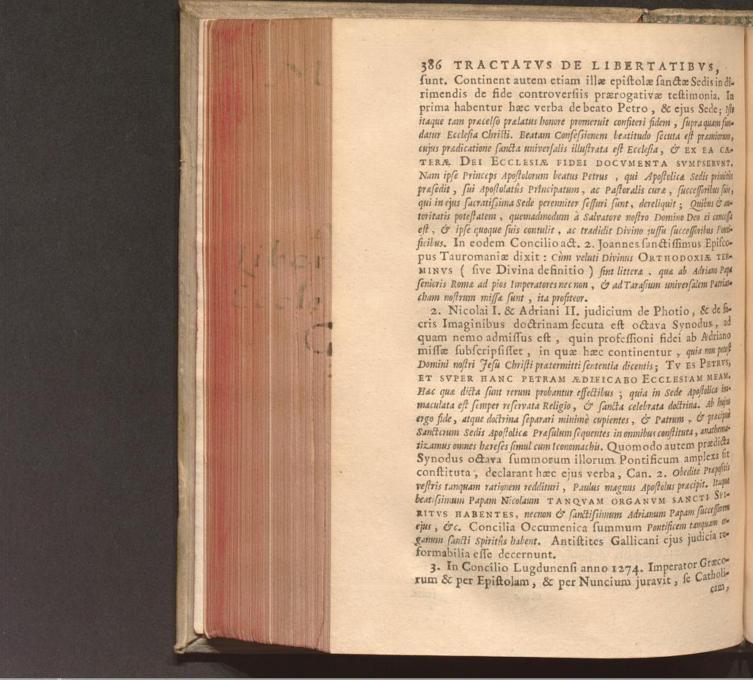
possent fratres confirmare, si quando in side vacillarent. 10. Utramque autem epistolam quomodo exceperit Con-cilium, testati sunt non solum singulatim aliqui Episcopi, sed ipsummet Concilium universum, non solum nihil adversus testimonia in favorem sanca Sedis prolata excipiens, sed & submissionem significans his verbis; sancta, & universalis Synodus Supplets, & EXPANSIS MANIBVS AMPLECTENS tom Suggestioum , que à santissimo , ac beatissimo Agathone Papa antique Roma sacta f..... adaque amplexa est & alteram Synodalem suggestionem, que missa est à Sacro Concilio, quod est sub eodem sanctissimo, ac beatissimo Paps, ce. In epistola ad cundem Agathonem; Tibi ut prima Sedis Amissini universalis Ecclesia, quid agendum sit relinquimus, STANTI SV-PER FIRMAM FIDEI PETRAM, libenter perlectis vera confessionis lit-tais à vestra paterna Beatitudine ad pissimum Imperatorem missis, quas us à summo Apostolorum vertice DIVINE PERSCRIPTAS AGNOSCIMVS, pa quam exortam nuper multiplicis erroris harcticam sectam depulimus. Confer ista cum iis, quæ suprà ex aliis Conciliis retulimus, & observabis quantum inter se concordent in veneranda sidei beati Petri soliditate, ejusque in successoribus illius Apostoli Romanis Pontificibus agnoscenda continuatione. Sed progrediamur ulteriùs, ut veluti perpetua texatur traditionis

CAPUT V.

Idem aliorum probatur autoritate Conciliorum, & Episcoporum.

Unto cum applausu excepta sit doctrina Adriani I. Papæ in epistolis ad Imperatorem, & ad Patriarcham Constantinopolitanum scriptis, in actis septimæ Synodi anno 787. habitæ videri potest, scilicet Act. 2. in qua lecte Ccc sunt.

ECCLESIE GALLICANE. LIB. VII. 387 am, & Orthodoxam fidem acceptare, profiteri, ac fervare velle. PROVT, inquit, EAM VERACITER TENET, fideliter dout, & pradicat Sacrofancta Romana Ecclesia.

4. Concilium Lateranense sub Innocentio III. vocat Ecclesiam Romanam Matrem, & Magistram omnium fidelium. Possent omnes fideles in errorem induci, si erraret Magistra,

quam tenentur audire.

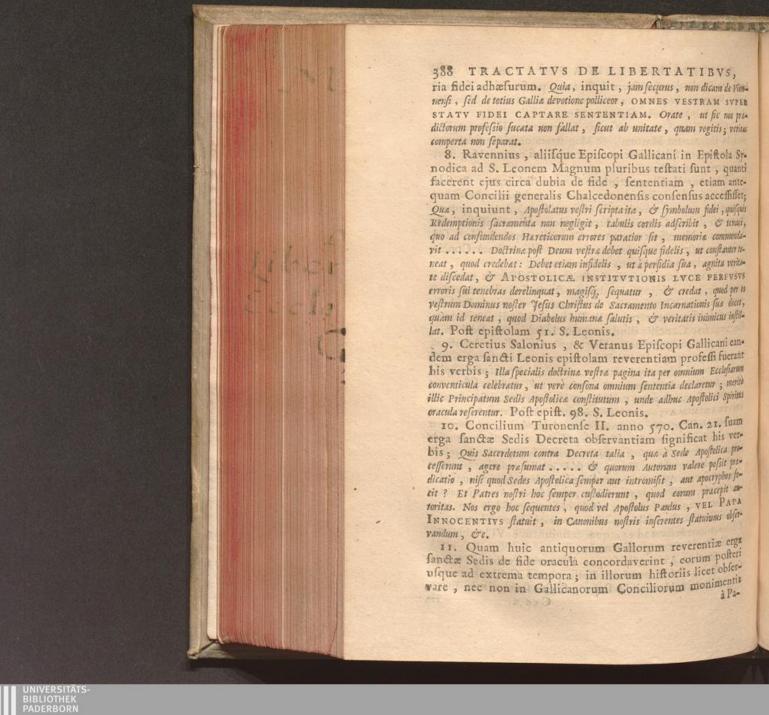
5. Clemens V. Clementina de fumma Trinitate, & fide Catholica 9. Nos igitur docet, quod ad Apostolicam considerationem dumtaxat hae (quæ in Scripturis obscura sunt) declarare pertinet; Quod etsi dixerit Concilio Occumenico, Viennensi scilicet, Presidens; Necessitatem tamen Concilii non induxit, sed potius exclusit, particulailla, duntaxat. Ut autem à Conci-lis generalibus ad Gallicana descendamus.

6. Cui unquam ex antiquis Episcopis Gallicanis venit in mentem, non esse irreformabile sanctæ Sedis judicium, donec à Concilio Occumenico confirmatum, aut ab Ecclesia universa fuisset acceptatum? Et Episcopi singuli, & corum Cœtus, five Concilia illud tanquam indubitatam fidei normam populo proponebant. Hac regula Concilium Arauficanum II. anno 529. Fausti Regensis errores confutavit, & veritatem orthodoxam declaravit. Id nobis, ità præfantur Episcopi , secundum admonitionem , & autoritatem Sedis Apostolica justum , ac talinabile visum, & pauca Capitula AB APOSTOLICA SEDE NO-BIS TRANSMISSA, qua ab antiquis Patribus de sanctarum Scripturarum Maminibus in hac pracipue causa collecta sunt ad docendos eos, qui aliter quam opatu , sentiunt , ab omnibus observanda proferre , & manibus nostris subsuibere deberemus. Quibus locis, qui huc usque non sicut oportebat de gratia, Clibero arbitrio credidit , ad ea , qua fidei Catholica conveniunt , animum sum inclinare non differat. Contradicere quidem superiorum declarationi, nisi evidenter falsæ, non licet. At verò animum sum nemo tenerur inclinare, nisi in obsequium sidei. An ergo Conciliis Provincialibus, an autoritati Papæ debetur, ut fideles animum inclinent ad ea, quæ definiuntur? Vide notas Sevetini Binii in hanc præfationem.

7. Sanctus Avitus Episcopus Viennensis anno 517. non fue folius, fed & omnium Episcoporum Galliæ nomine, protestatus est Horsmisdæ Papæ, se ejus sententiæ in mate-

Ccc 2

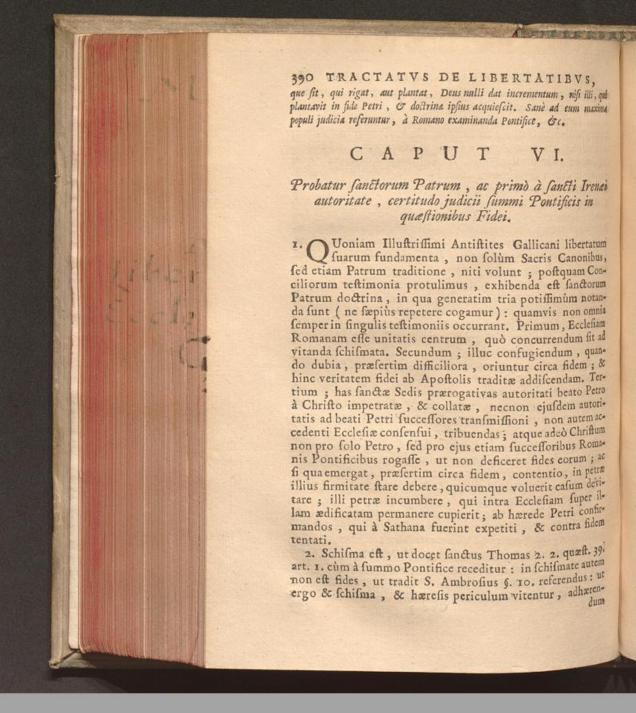

ECCLESIÆ GALLICANÆ. LIB. VII. 389 ¿ Patre Jacobo Sirmondo collectis, iterumque in sequentibuscapitibus demonstrabitur.

12. Interim tamen animadvertendum est cæteras Nationes inca obedientia Gallis non cessisse. De Italica nemo dubitat, de Ecclesia Africana, quæ à Gallis in exemplum tam libenter assumitur, dicemus inferius. De Hispanica præter ea, quæ in primo libro retulimus, libet Epistolæ Concilii Tarraco-nensis ad Hisarium Papam seriptæ, ac in Concilio Romano lede anno 465. principium, & finem exferibere. Essi milla estate (inquiunt Episcopi Tarraconensis Provinciæ cum suo Metropolitano) necesistas Ecclesiaslica disciplina , expetendum re vera nobi fuerat illud privilegium Sedis vestra , quo susseptis Regni clavibus post Resurellionem Salvatoris per totum Orbem beatisimi Petri singularis pradicatio universorum illuminationi prospexit : cujus Vicarii Principatus , sicut eminet , ita metuendus est ab omnibus , & amandus. Proinde nos Deum in vobis peniwadonantes, cui fine querela servitis, ad sidem recurrimus, Apostolico ore budatam, inde responsa quarentes, VNDE NIHIL ERRORE, milil pra-sumptione, sed Pontificali totum deliberation pracipitur. Queruntur postea de Sylvano Episcopo Calagura, ejusdem Provincia, quod multa patraffet, postponens Patrum regulas, & Romani Pontificis instituta , denique contra vetustatem Canonum , contra Synodi constituta. (Has enim veras Ecclesiæ libertates sartas tectas servari cupiebant) Concludent in hunc modum; Proinde quia his presimptionibus, que unitatem dividunt, que schisme faciunt, velociter debet occurri : que surmus Sedem vestram, ut quid super hac parte observare velitis, APOSTOLICIS AFFATIBUS INSTRUAMUR quaterus fraternitate collectà, prolatis in midiam veneranda Synodi Constitutis contra rebellionis spiritum vestra autoritate subnixi, quid oporteat de ordinatore & ordinato sieri intelligere, Dee adjuvone, posimus. Evit profecto vester triumphus, si Apostolatus vestri temporibue, quod fantti Petri Cathedra obtinet , Catholica audiat Ecclefia, si novella ticanimum simina fuerint extirpata.

13. Sanctus Thomas Archiepiscopus Cantuariensis epist. 97. edit. P. Lupi. Omnibus Episcopis Angliz, quorum erat Primas said. mas scripfit; Quis Romanam Ecclesiam Caputomnium Ecclesiarum, & FON-TEM CATHOLICA DOCTRINA ambigit effe? Quis claves Regni Calorum Petro traditas esse ignorat? Nome in fide, et doctrina Pe-TRI, teims Ecclesia stanctura consurgit, denec occurramus omnes Christo in vinan persetum, in unitatem sidei, & agnitionem silii Dei? Quicum-Ccc 3 que

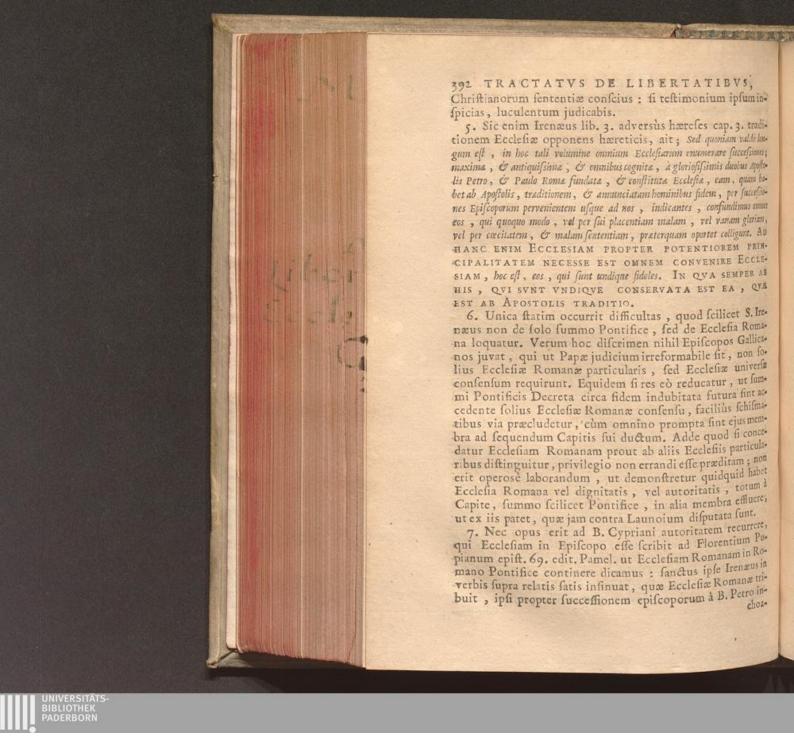
ECCLESIÆ GALLICANÆ. LIB. VII. 391 dum est summo Pontifici ; Ecclesia unitas , inquit S. Thomas , in duobus attenditur , scilicet in connexione membrorum Ecclesia adinvicem , seu communicatione, & iterum in ordine omnium membrorum. Ecclesia ad unum Caput hoc autem Caput est ipse Christus , cujus vicem in Ecdesa gent summus Pontifex ; & ideo schismatici dicuntur , qui subesse remant summo Pontifici , & qui membris Ecclesia ei subjectis communicare recuson. Sed quorsum sancti Patres tam diligenter monent vitandum esse schissma. Nam si Romani Pontifices in eodem, quo alii periculo erroris versantur, longè præstaret illis non tam arcte conjungi. Quid enim, si, ut p sse creduntur, revera fallantur; nonne illos sequi perniciosum erit?

3. Quomodò certi, ac securi erunt in fide summo Pontifici adhærentes, si summus ipse Pontifex labilis sit ? Philofophorum axiomaest; quidquid multiplex, varium, incertum, inconstans est; debere ad aliquid reduci, quod sit simplex, uniforme, certum, ac constans. Si igitur Episcopi dissentiant inter se circa veritatem fidei, adeoque ab invicem separentur, quâ poterit regulâ discerni, à quorum partibus stet veritas, & apud quos sit vera Ecclesia; nisi summus Pontifex immobile sit unitatis, & communionis centrum, fidelissimus veritatis Custos, sirmum Ecclesiæ sundamentum, & sanum mystici Corporis Christi Caput, cui qui communicet, & consentiat, Catholicus judicetur? séd ad

sanctorum Patrum doctrinam accedamus.

4. Adeò est insigne testimonium sancti Irenzi, ad probandam summi Pontificis in solvendis sidei quæstionibus autoritatem; ut vel solum declarationi Comitiorum Cleri Gallicani praponderet, atque ad certam fidem faciendam penè sufficiat. Si enim testisprobitatem spectes, Sanctus est, sidei zelo flagrantissimus, dignusque, qui cum omnibus ferè civitatis suz Christianis glorioso Martyrio vitam clauderet: si atatem, est omnium Patrum Latinorum antiquissimus (licet ex ejus stylo aliqui eum Græcè scripsisse conjiciant, alii utroque idiomate suspicentur) Episcopus Lugdunensis jam anno 180. si scientiam, ab Apostolorum discipulis, præsertim à beato Polycarpo Divinas traditiones edocus: si locum, atque ordinem, in celeberrima Galliarum Civitate Antiftes, atque adeò omnium, quæ in illis partibus erant,

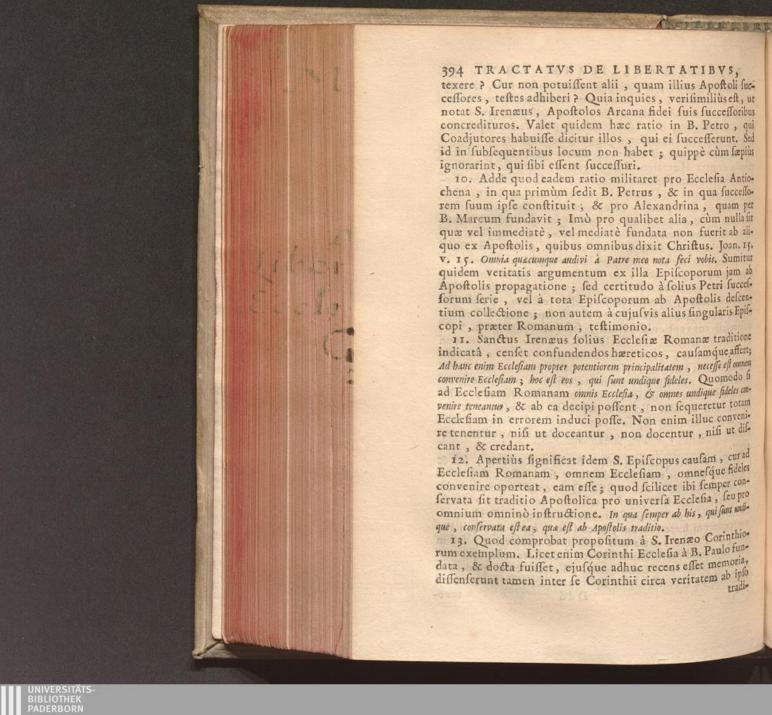
ECCLESIÆ GALLICANÆ. LIB. VII. 393 choatam competere; A gloriosissimis duobus Apostolis Petro, & Paulo fundate, & constitute Ecclesie, eam , quam habet ab apostolistraditionem, & amunciatam hominibus sidem per successionem Episcoporum pervenientem usque ad nos indicantes, &c. Ideò continuo post verba suprà exscripta, B. Petri successores singulation enumerat.

8. Observandum est autem ex mente sancti Irenzi ad sta-tuenda contra Hzereticos sidei dogmata, solam Ecclesiz Romanæ traditionem sufficere, nec omninò esse necessarium aliarum Ecclesiarum traditiones inquirere, licet utile sit, cum id commode fieri potest, ad opprimendam Sectariorum pertinaciam; sed quoniam inquit, valde longum est in hoc tali volumine
commum Ecclesiarum enumerare successiones, maxime, & antiquissima, &
comitas cognite à gloriosissimis duolus Apostolis Petro, & Paulo Rome sundate, & constitute Ecclesia , eam quam habet ab Apostolis traditionem , & amunciatam hominibus fidem , per successiones Episcoporum pervenientem uque ad nos, indicantes, confundinus omnes cos, qui quoquo modo, vel per suplatentiam malam, vel vanam gloriam, vel per cocitatem, & malamsentoniam, prater quam oportet colligunt, id est separatim ab Ecclesia universali conventicula faciunt, seseque congregant. Sed, si summi Pontificis, seu Ecclesiæ Romanæ, judicium non est irreformabile, quomodo indicata ejus traditione confundentur omnes hæretici? Non erit satis continuatam à S. Petro usque ad nos Episcoporum successionem ostendere, atque quid tradant Principis Apostolorum successores, exhibere, nisi accedat Ecclesiæ universæ consensus, & demonffretur similiter Episcoporum omnium aliarum Ecclesiarum successio, atque accepta per illos ab Apostolis tra-

9. Sed dixerit quis non solius Ecclesiæ Romanæ, sed & cujuslibet alterius traditio indubitatæ fidei effet, fi constaret eam ab Apostolis descendisse. Quis enim hæreticus auderet, certum Apostoli cujusvis testimonium recusare? Itasane; atque hinc colligitur S. Irenæum non reposuisse vim convincendorum hæreticorum, in co solo, quod Apostoli Petrus, & Paulus contrariam doctrinam tradiderint, sed in eo etiam quod certissimum sit Petri successores esse, qui cam nobis traditionem communicant. Alioquin enim quid opus fuisset illius successionis in Episcopatu seriem tam accurate

Ddd

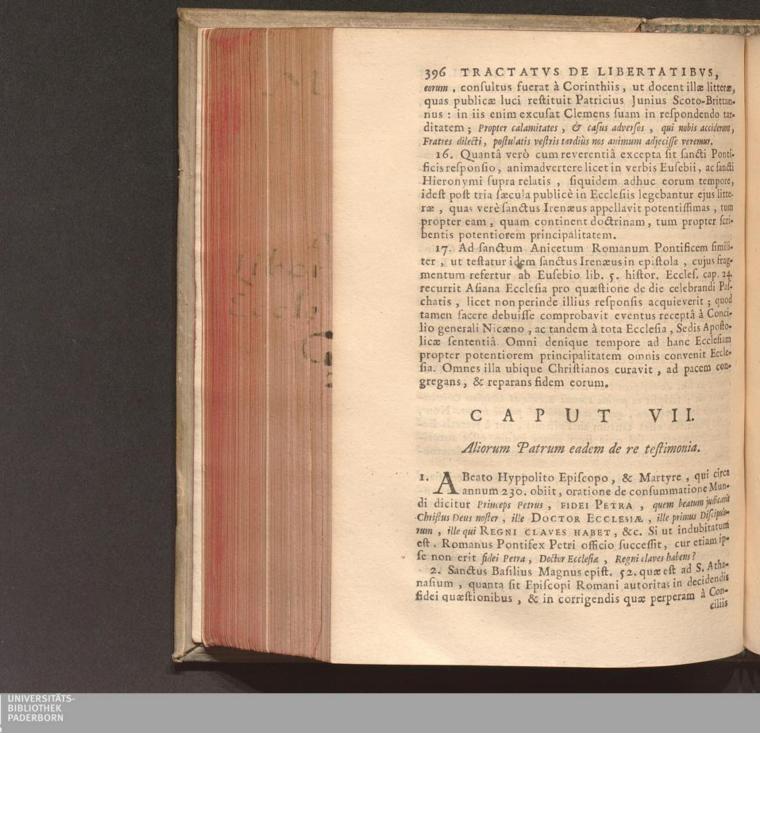

traditam. Quare necesse illis suit ad Ecclessam Romanam, utpotè sidelissimam Apostolicarum traditionum custodem, pro cunctorum informatione recurrere. Dissentime non modica interes, qui Corinthi essen, fratres, sactà, scripsit qua est Roma Ecclessa, patentissimas litteras Corinthiis, ad pacem eos congregans, & annuntians, quam in recenti ab Apostolis receperant traditionem. Si Apostolis temporibus viciniores, de ea, quam in recenti ab Apostolis receperant traditione, ambigentes ad concordiam nonnissi per Sedem Apostolicam revocati sunt, quanto magis qui longius ab Apostolica origine recesserunt, ut unitatem sidei custodiant ad illud unitatis centrum convenire indigent, eique sirmiter adhærtere?

14. Tribuuntur autem Ecclesiæ Romanæ litteræ ad Corinthios missæ, licet à S. Clemente scriptæ sænt, ut tradit Eusebius histor. Eccles. lib. 3. cap. 12. his verbis, hugus vero Clementis massenur esse epistola, omnium judicio approbata, illustris illa quidem, of signa planè admiratione, quam TANQVAM EX ROMANÆ ECCLESIÆ PERSONA ad Corinthiorum Ecclesiam tiùm quidem exaravit, cùm jam Comithis gravis esse instala seditio. Hanc sanè cùm veterum, tum nostra ipsoma memoria plurimis in Ecclessis publicè lestam, usur patamo conovinnus. Ideò igitur à S. Irenæo dicitur, scripsis qua est Roma Ecclessa; quia S. Clemens scripsit, tanquam ex Romanæ Ecclessa persona. Ita S. Hictonymus lib. de scriptoribus Ecclesiasticis cap. 25. de S. Clemente ait; scripsit ex persona Romanæ Ecclessa de Ecclesiam Corinthionum valdè utilem epistolam, qua of in nomnallis locis publicè legitur. Non, quòd Pontisex esse tantum ab Epistolis, aut à secretis Ecclessa Romanæ, sed quia licet penes ipsum esse tautoritas, res tamen nonnisi præmissà consultatione decernebat.

15. Itaque S. Irenæus, dum ait, quod ad hanc Ecclesiam propter potentiorem principalitatem necesse est omnem convenire Ecclesiam, non solum quid ipse sentiret, sed etiam quid traditio à temporibus Apostolorum faciendum doceret, declaravit. Ecclesia enim Corinthi ad Ecclesiam Romanam recurrerat, tanquam ad unitatis centrum, ut hinc peteret divisionis suæ remedium, & Apostolicam traditionem certo edisceret. Nam antequam sanctus Clemens Corinthiis scriberet potentisimas litteras, ad pacem cos congregans, & reparans sidem Ddd 2 corum,

ECCLESIÆ GALLICANÆ. LIB. VII. 397 cilis generalibus gesta sunt , his verbis significat ; Visum est mibi consentaneum, ut scribatur Episcopo Romano, ut qua hic geruntur, consident, & sententiam suam expromat : Et quoniam difficile est , ut communi, ac Synodico decreto aliqui illine mittantur, ipse sva avtoritate IN ISTA CAVSA VSVS viros eligat omniag, secum habentes, que in Arimino facta sunt, ad ea rescindenda, que illic per vim, & violentiam gesta sunt Quaritur autem , & hoc a nonnullis illic , ut & nobis ipsi videtur , necessario ut Marcelli haresim illi cum venerint , tanquam malam as moriam, & a sana side alienam exterminent. Non putabat sanctus Basilius ad stabilien am sidem opus esse Concilio generali, quod congregari non posse videbat (Disside est ut communi, as Symidico decreto aliqui illine mittantur) postulandum tantum censet ut Romanus Pontifex sententiam suam expremat Ipse sua autwitate, ut in ista causa, scilicet Concilii Ariminensis, usus viros eligat, &c. ut Marcelli haresim illi cum venerint, tanquam malam, & mixiam, & à sancta side alienam exterminent. Conqueritur quidem acerbè S. Basilius de Episcopis Occidentalibus, etiam de Romano Pontifice in alia epistola, de modo scilicet agendi, Cæterûm enim hujus autoritatem & sanctus Basilius, & alii Episcopi Orientales summè venerabantur, ut ex epist. 74. ejusdem sancti Patris evidens sit. Sic enim de Eustathio Episcopi Orientales summè venerabantur, ut ex epist. copo Schafteno scribir. Qua verd sint illi à Beatissimo Episcopo Liberio pophia, & ad que confenserit, nobis clam est: nisi quod Epistolam attubi , per quan restitueretur : Eam ubi Tyana Synodo exhibuit , in suum locom restitutus est.

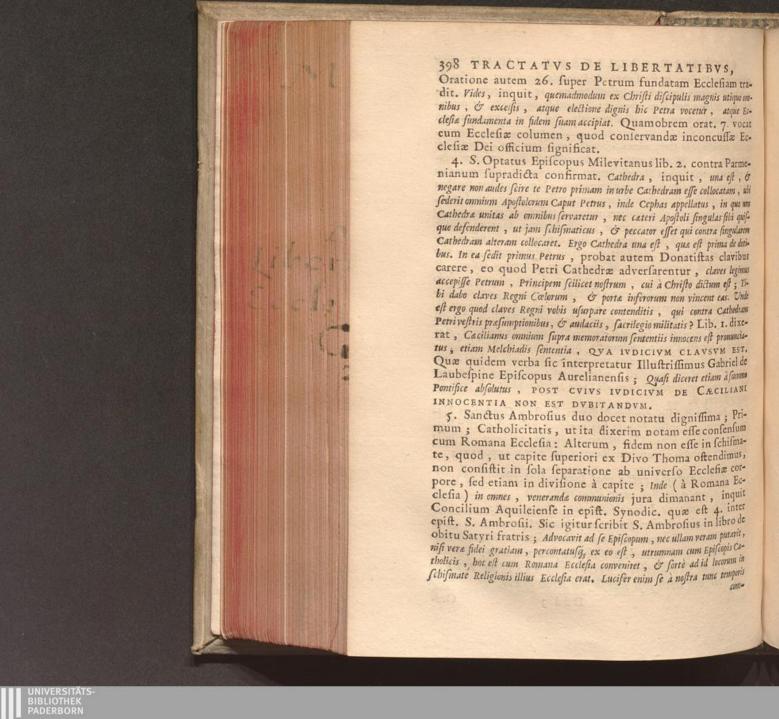
3. Sancto Basilio conjunctissimus sanctus Gregorius Nazianzenus, carmine de vita sua perseverantiam Ecclesiæ Romanæ in side, à qua Constantinopolitana exciderat, tribuit dignitati Capitis, veterem Romam sic novæ opponens;

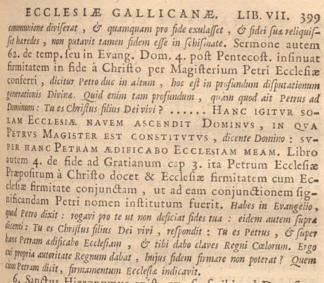
Fides vetustæ reëta erat jam antiquitus,
Et certa perstat nunc item nexu pio
Quodcumque labens sol videt, devinciens:
Ut universi Præsidem mundi decet,
Totam colit quæ numinis concordiam.
Nova verò quondam (de mea jam non mea,
Nunc sermo nobis) RECTI-PES ERAT IN FIDE,
At non item post mersa sub letho gravi.

Ddd 3

Ora-

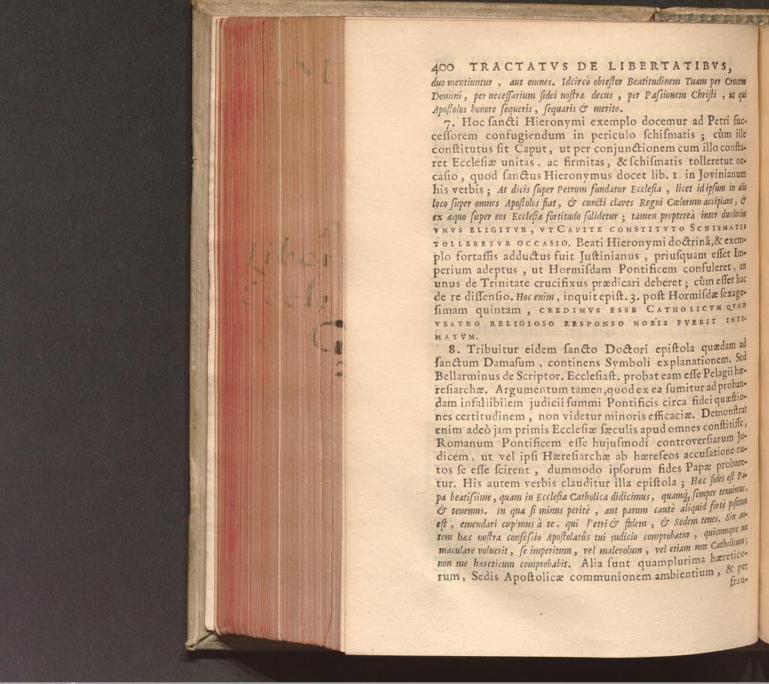

6. Sanctus Hieronymus epist. 57. sic scribit ad Damasum Papam; Quoniam vetusto Oriens inter se populorum surore collisus indiscissan Demini tunicam , & desuper textam minutatim per frusta discerpit , & Chiffi vineam exterminat vulpes, ut inter lacus contritos, qui aquam non butent, difficile, ubi fons signatus, & bortus ille conclusus sit, possit in-taligi. Ideo mihi Cathedram Petri, et Fidem Apostolico ore Laydatam Censvi consviendam. Inde nunc wa anima postulans cibum , unde olim Christi vestimenta suscepi igo unllum primum , nisi Christum sequens, Beatitudini Tua, id est Catheha Petri communione consocior: SVPER ILIAM PETRAM EDIFICA-TAN ECCLESIAM SCIO. Quicumque extra hanc domum agnum comedent, prophanus est. Si quis in arca Noë non suevit, peribit regnante diluno quicumque tecum non colligit , spargit ; Hoc est ; qui Christi mef, Antichristi est. Et epist. 58 que est ad eundem Damafum ; Hinc prassidiis fulta Mundi Ariana rabies fremit. Hinc in tres partes fulla Ecclesia ad se rapere me sestinat : Monachorum circa manentium antiqua in me surgit autoritas. Ego interim clamito: SI QVIS CATHEDRA PETRI IVNGITVR MEVS EST. Meletius, Vitalis, atque Paulinus di barere se dicunt : Possem credere , si hoc unus affereret. None , aut

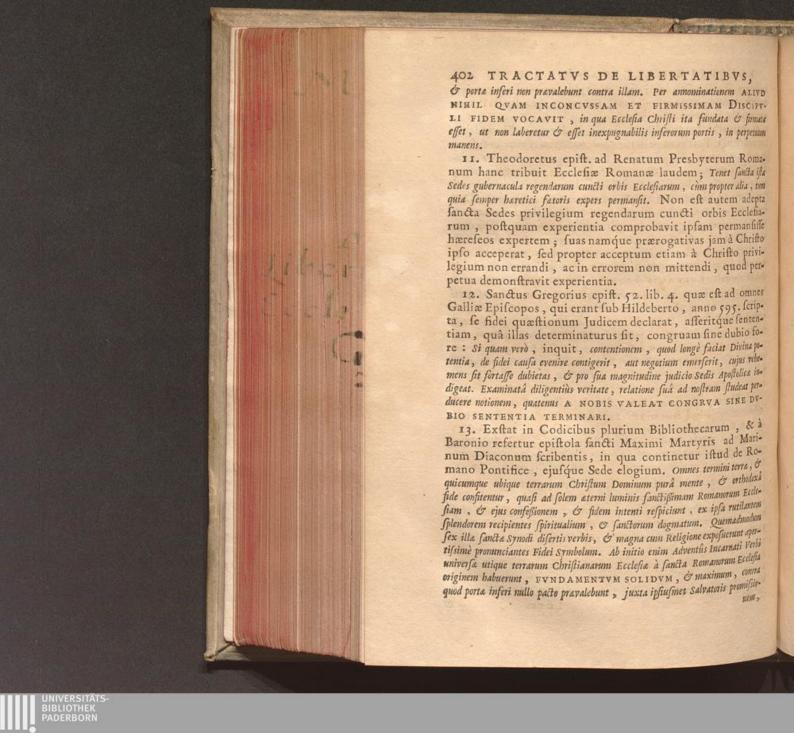
ECCLESIÆ GALLICANÆ. LIB. VII. 401 faudem obtinere studentium, exempla; ut intelligas ex ipsorum etiam hæreticorum praxi, veraesse, quæ sancti Patres de Ecclesia Romana effati sunt. 9. A fancto Joanne Chrysostomo de decem millium debi-

CONTRACTOR OF THE PARTY OF

tore, serm. I. Petrus appellatur Chori Apostolorum Princeps, os Discipuloran, COLYMNA ECCLESIA, FIRMAMENTYM FIDEI, COMfassoms fundamentum, orbis terrarum Piscator, qui genus nostrum ex prosundis errorum in Cælum subtraxit. Et lib. ad cos, qui scandalizati funt cap. 17. fundamentum Ecclesie, Princeps Coetus Discipulorum, Docet autem idem Sanctus pluribus in locis, Petri nomen ob fidei firmitatem Apostolorum Principi impositum, insinuatque illum ob eam firmitatem fundamentum Ecclesiæ suisse constitutum tom. 5. in illa verba, Paulus vocatus serm 49. antemedium; Petrum quidem, inquit, certe à virtue sic vocavit, & in ejus nomune FIRMITATIS FIDEI ARGUMENTUM, ET INDIcivu collocavit, ut appellatione sua PERPETVÒ tanquam Magistrà quadam ejusmodi furnitatis utatur. Et in cap. 2. epist. ad Gal. sed prius dicendum est de Petro, & quomodo hic unus ante cateros Discipulos solitus sit Politeri: quandoquidem etiam cognomen sortitus est o B IMMVTABILEM, ET IMMOBILEM FIDEM. Cum enim omnes effent interrogati, his ante cettos profiliens: Tu es, inquit, Christus filius Dei vivi. Quo tempore illi O daves Regni Calorum tradita sunt. Vide quæ diximus lib. 5. cap. 12. În hoc ficut & in cæteris ferè omnibus sancto Joanni Chrysostomo consonat Theophylactus Bulgarorum Archiepiscopus in illud Lucæ 22. Rogavi pro te Petre, Gc. Ejus verba

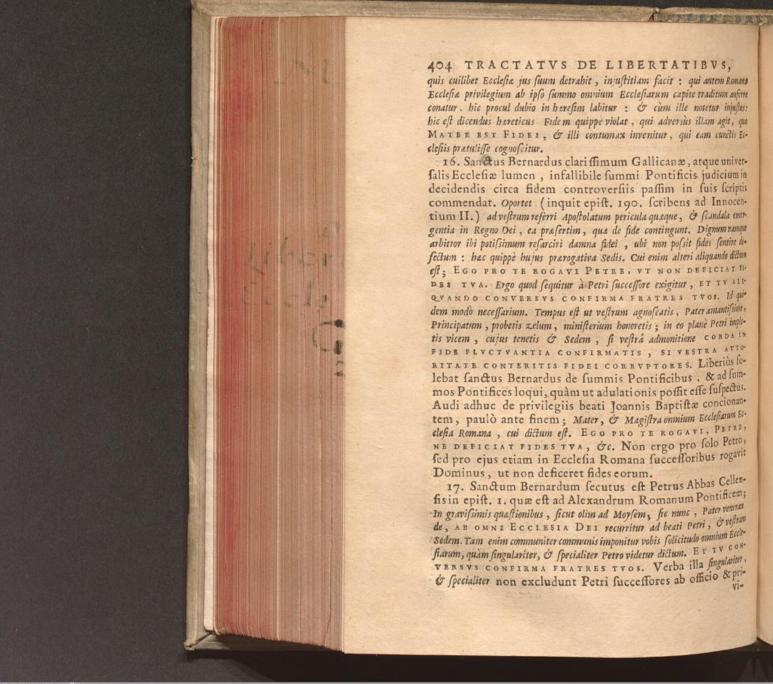
cap. 3. 5. 3. retulimus.
10. S. Cyrillus Alexandrinus libro 4. Dialog. de Trinitate, B. Petri de Christi Divinitate confessioni præmium illud collatum scribit, ut Ecclesia in ejus fide fundaretur ac firmateturimmobiliter & insuperabiliter. Thi, inquit, interrogavit Salvator inca sines Casarea, qua vocatur Philippi: Quem dicum homines effe filium bamnis : 6 quis rumor de illo per Judaorum vagetur regionem, hoc est simitmas Judea Civitates. Puerilibus & indecoris popularium opinionibus relitis valde sapienter & scienter clamabat dicens : Tu es Chrissus silius Dei vivi. Jam vero de illo sententia remvnerationem non MVLTO POST REPORTAVIT, Christo dicente : Beatus es Simon Barjuna · quia caro & sanguis non revelavit tibi , sed Pater meus cœlessis. Et ego dico tibi, quod tu es Petrus & super hanc petram adificalo Ecclesiam meam,

Petrus Damiani opusc. 5. cap. 1. dum ait; Non dubium quia quis-

ECCLESIÆ GALLICANÆ. LIB. VII. 409 vilegio confirmandorum fratrum (alioquin enim evidenter fibi contradiceret Scriptor) sed munus illud reliquis Prælatit modo illo fingulari, & speciali competere negant.

CAPUT VIII.

Sententia Sancti Cypriani de judicio Papæ in materia Fidei.

Ui judicium summi Pontificis de fidei quæstionibus negant esse irreformabile, proferunt ex antiquis Patribus, & Doctoribus præcipue sanctum Cyprianum, & sanctum Augustinum, quorum hac de re testimonium, sicut

magni momenti, sic luculentum arbitrantur.

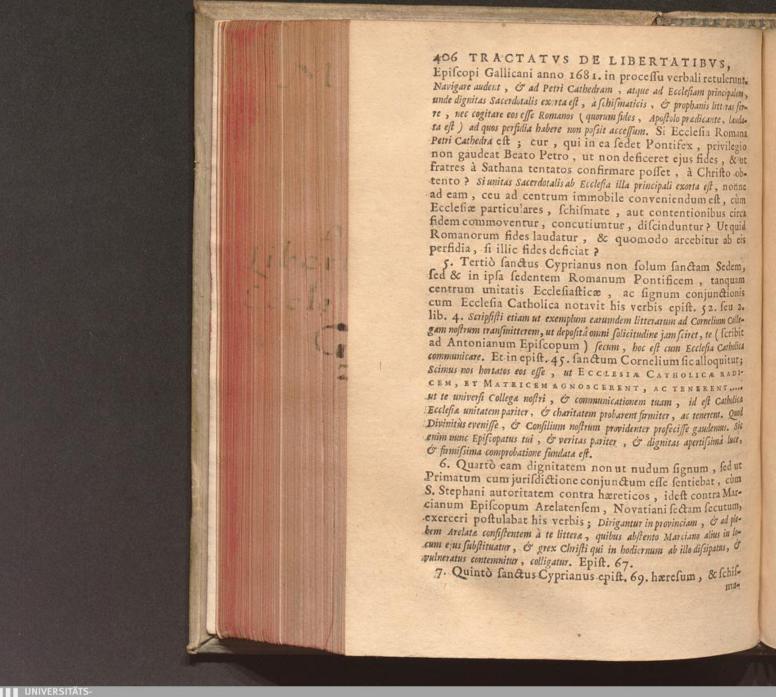
2. Equidem diffiteri non possumus Beatum Cyprianum, cum de baptismate ab hæreticis collato disceptaret adversus sanctum Stephanum, ejus judicium non solum uti reformabile non suscepisse, sed etiam tanquam falsum, & Eccle-

siasticæ consuetudini contrarium, rejecisse.

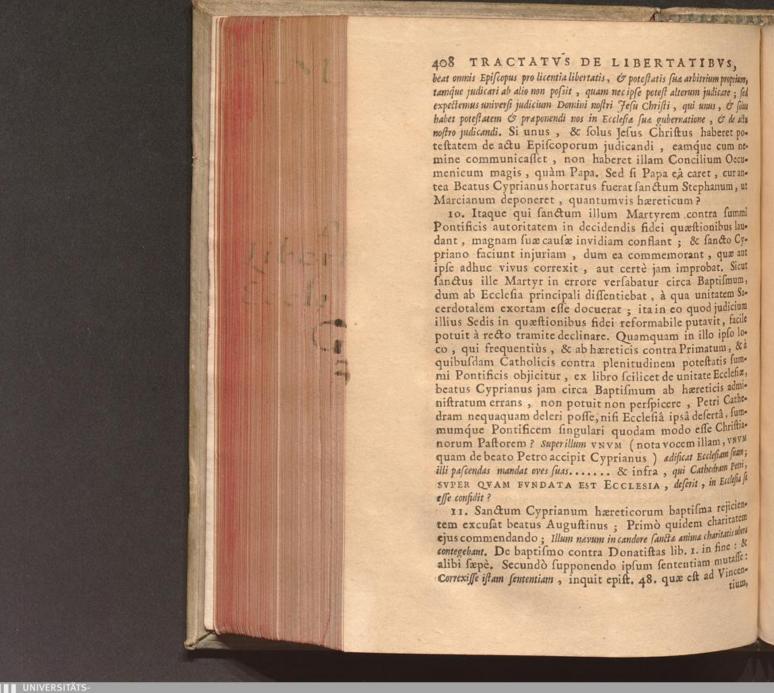
3. Sed primò docet nos sanctus Augustinus, Divi Cy-priani doctrinam ad sacræ Scripturæ normam esse revocan-dam. Nosenim, inquit lib. 2. contra Cresconium Gramaticum cap. 31. nullam Cypriano facimus injuriam, cum ejus quaslibet litteras à Cammica Divinarum Scripturarum autoritate dislinguimus. Et cap. 32. Ego bujus epistola autoritate non teneor , quia litteras Cypriani non ut Canoni-tas habeo , sed eas ex Canonicis considero , & quod in eis Divinarum Scriptutaum autoritati congruit, cum laude ejus accipio, quod autem non congruit, cum pace ejus respuo.

4. Secundo animadvertendum est Beatum illum Martyrem quantumvis dignitatis, ac jurisdictionis suæ tuendæ studio-sum, reverentiùs de sanca Sede locutum ante celebrem illam de harisse de baptilmo ab hæreticis collato, disceptationem. Nam de Felicissimo, qui ejus ad Episcopatum Carthaginensem electioni adversatus fuerat, ac postmodum in eum schisma conflaverat, & de Fortunato, hæc inter alia scripsit ad sanctum Cornelium Papam epist. 55. seu 3. lib. 1. quorum partem Ecc 3

ECCLESIÆ GALLICANÆ. LIB. VII. 409 tium, non invenitur, non incongruenter tamen de tali Viro existimandum est. quid correxerit, & fortasse suppressum sit ab eis, qui hoc errore delectati sunt, & tanto velut patrocinio carere noluerunt. Tertio opponendo Martyrii meritum , ut , fi qua in ejus lucidam mentem ex humana conditione nebula irrepserat, gloriosa serenitate sugentis sanguinis sugaretur. Quod ergo ille vir sanctus de Baptismo alter semiens, quam res se habebat, qua postea pertractata, & diligentisimi consideratione sirmata est, in Catholica unitate permansit, & charitatis wenate compensatum est, & passionis falce purgatum. Quarto, allegando rem nondum à Concilio universali definitam fuisse. Quæ ratio, quia videtur supponere judicium summi Pontificis esse reformabile, quo in sensu sit accipienda, diligentius est in-

CAPUT IX.

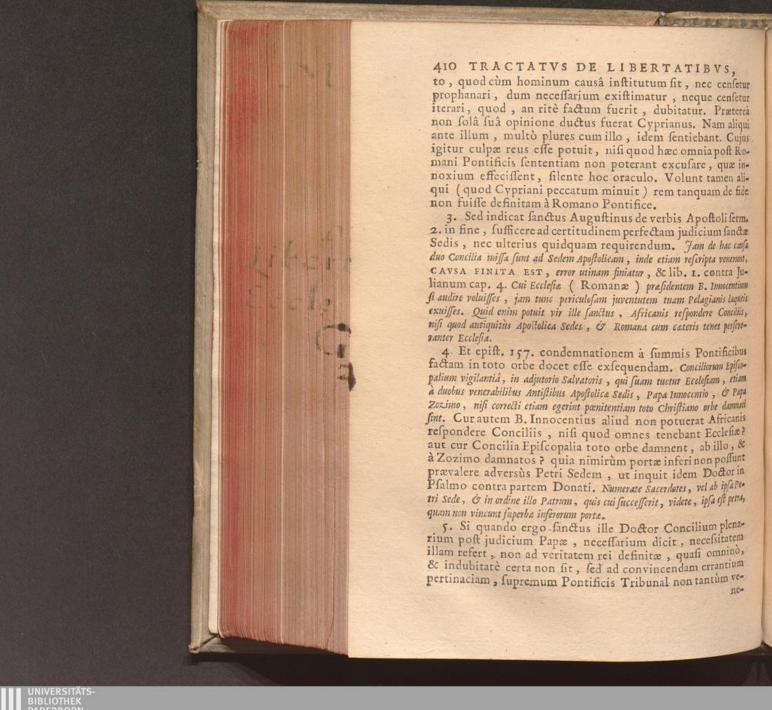
Sententia sancti Augustini de judicio Papæ in materia Fidei.

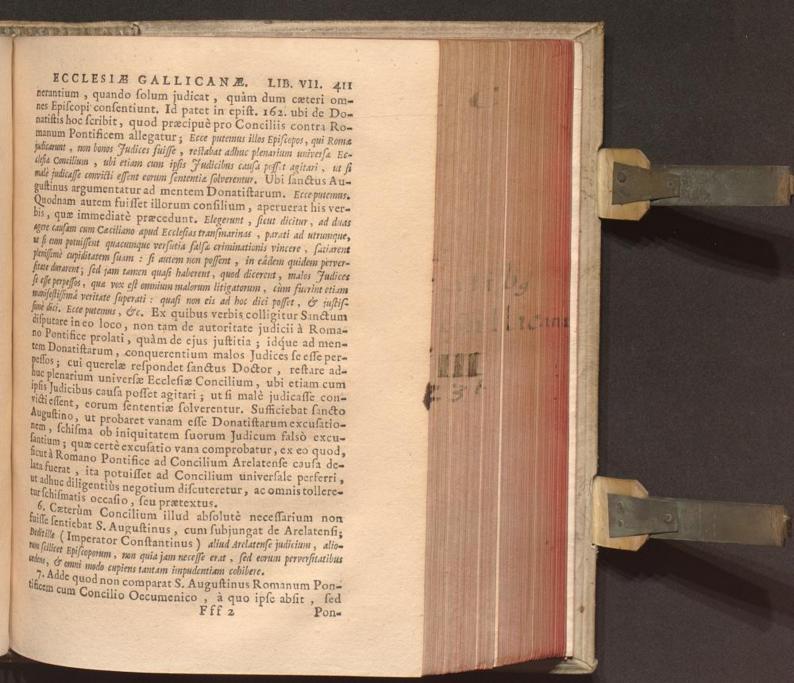
Offallibili de quæstionibus Fidei judicio opponunt, fatentur quidem, nec enim dissiteri possunt, eum in causa Baptismatis errasse, non autem in eo, quod sententiæ Romani Pontificis sibi necessariò assentiendum esse non duxit; idque S. Augustini testimonio confirmant. Sufficeret fortasse teponere sanctum Augustinum non ita sentire potuisse, quandoquidem, ut in superiori capite vidimus, non est ausus B. Cyprianum omninò à peccato excusare, quamvis infinuet veniale fuisse ejus peccatum, ideoque nebulam illam serenitate fulgentis sanguinis fugatam, errorem charitatis ubertate compensatum, & passionis falce purgatum. Quæ autem potuit alia esse Cypriani culpa, quam inobedientia erga decretum fummi Pontificis?

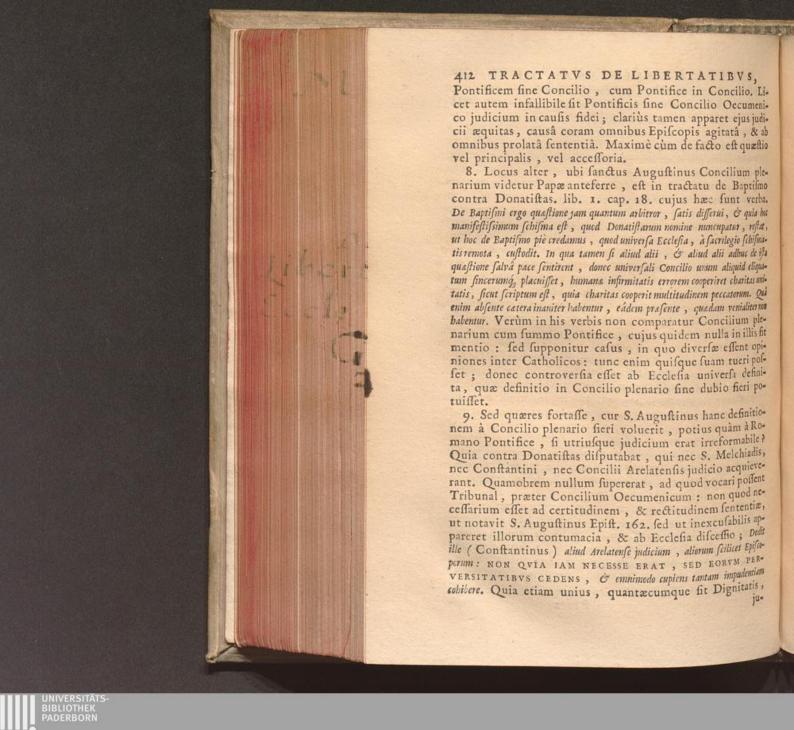
2. Etenim variis ille rationibus, & Scripturæ locis sententiam suam tueri conabatur; & tutiorem sequi videbatur partem, cum iteratio Baptismi salutem apud hæreticos baptizatorum securiorem redderet; nec injuria fieret Sacramen-

Fff

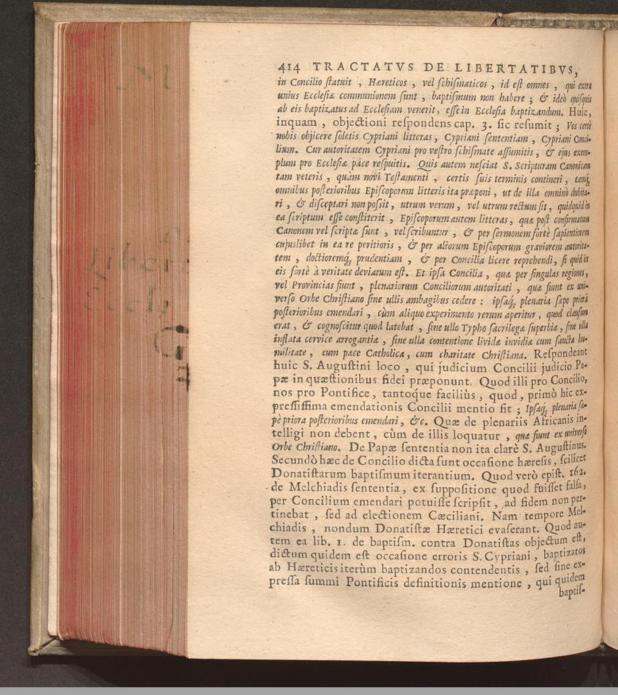

ECCLESIÆ GALLICANÆ. LIB. VII. 413 judicium esse infallibile, supra humanam rationem est, nec nisi fide, ac traditione sciri potest : quod autem sententia Senatorum ex toto orbe congregatorum , nec minus merito quam numero infignium, veritatem attingat, etiamfi fides non doceret, ratio suaderet humana. Ideo Concilium generale pertinacissimis hominibus erat proponendum, quod firecusarent, rei à nemine non haberentur. Nec tamen quod de Concilio generali affirmavit S. Augustinus, de summo Pontifice negavit ; standum scilicet ejus sententiæ.

10. At, inquies, in causa, de qua S. Augustinus agebat, summus Pontifex jus jam dixerat. Non constat S. Stephanum desinisse tanquam de side, baptizatos ab Hæreticis non effe rebaptizandos, sed tantum justisse non rebaptizari; cujus signum est, quod non excommunicavit, sed excommunicatione dignos censuit secus agentes. Præterea S. Augustinus non loquebatur de illa quæstione pro illo statu, in quo res tunc temporis erant; sed ex hypothesi, quod essent diversæ opiniones, ut patet ex his verbis; Restat ut hoc de baptismo piè credamus, quod universa Ecclesia, à sacrilegio schismatis remota, custodit. In qua tamen si aliud alii , & aliud alii adhuc de ista quastione salva pate sentirent, de. Cum autem S. Augustinus adversus Donatistas scribebat, quæstio jam a plenario Concilio definita sue-rat, ut ipse frequenter repetit. Itaque non poterat Concili plenarii autoritatem requirere pro co, in quo res erat, statu; atque adeo nec ad Pontificis judicium respicere, sed ad controversiam, quasi nondum diremptam. Alioquin licuifset aliis aliud sentire, dummodò salva pace, etiam circa id quod uni-tusa Ecclesia à sacrilegio schissmatis remota custodiebat. Non crat igitur S. Augustino proposita comparatio plenarii Concilii cum Romano Pontifice in ferendo de quæstionibus fidei judi-

11. Quid quod S. Augustinus nusquam tam aperte de summi Pontificis, ut de Concilii Occumenici judicio, pronunciavit, non esse irreformabile. Nam lib. 2. contra Donatistas objectioni Donatistarum, quam cap. 1. his verbis proponit ; Quid ergo isti dicunt , cum veritatis viribus prasocantur , cui consenire nolum ? Cyprianus , inquiunt , cujus tantum meritum novimus , tantamý, doctrinam cum multis Coepifcopis suis , sententias proprias conferentibus, Fff3 in

ECCLESIÆ GALLICANÆ. LIB. VII. 415 biptismum repeti vetuerat, & rectissime, sed rem tanquam de fide ab illo definitam fuisse non constat. 12. Denique, fi verum effet, S. Augustinum illi sententiæ favisse, quæ infallibilitatem soli Concilio Occumenico tribuit, imo totam Africam in agnoscenda sanctæ Sedis autonitate, non solum in materia fidei, sed in aliis etiam, v. g. in Appellationibus, difficilem se aliquando præbuisse; meminisse oporteret, Deum, qui non omnia simul omnibus solet clare manisestare, sed per partes & gradus, prout ipsi placet, ad hanc cognitionem tandem Africanos perduxisse, imo quasi necessitate pertraxisse. Jam quidem antea ad Contilia Cleri Romani circa lapsos post mortem S. Fabiani, & ad auxilium S. Cornelii pro conservanda propria Dignitate confugerat san aus ipse Cyprianus. S. Augustinus Innocentii & Zosimi autoritate maxime Pelagianos impugnavit. Hujus Sedis sententià Cæcilianus, ejusque desensores Dona-tistas represserunt. Et, ne plura commemorem, ac extra quattionem, quam præ manibus habeo, excurram, potuit-ne Ecclesia Africana luculentius infallibile sanctæ Scdis juditium in definiendis fidei quæstionibus confiteri, quàm epistola illa Synodica trium Conciliorum Africanorum, quæ ad Theodorum Papam scripta, lecta est sub ejus successote Martino I. in Concilio Lateranensi an. 649. act. 2.

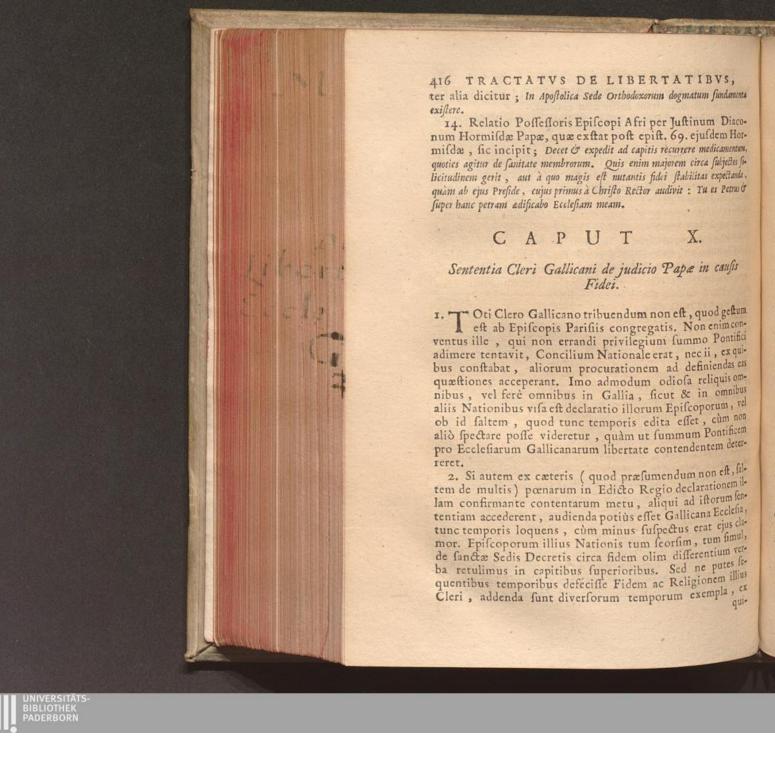
13. Magnum & indesicientem (sic incipit illa epistola) omnibus Christianis fluenta redundantem apud Apostolicam Sedem consissere fontem , wallus ambigere possis, de quo rivuli prodeunt affluenter, universim largissime migantes orbem Christianorum , cui etiam în bonerem beatißimi Petri , Patrum Diana peculiarem omnem decrevere reverentiam in requirendis Dei rebus, que omnino & solicité debent , maxime verò justeg, abipso Prasulum exami-

Constiant fluenta redundantem apud Apostolicam Sedem consistere fontem, malus ambigere posit, de quo rivuli prodeunt assumenter, universam largissime migantes orbem Christianorum, cui etiam in bonorem beatissimi Petri, Patrum-penta peculiarem ommem decrevere reverentiam in requirendis Dei rebus, qua omnino & foscite debent, maxime verò justeg, abipso Prasulum examinai vertice Apostolico, cujus vetusta solicitudo est tam mala dannare, quam probae laudanda. Antiquis enim regulis sancitum est, su quidquid, quamvis in saminais, vel in longinquo positis ageretur Provinciis, non prius trastandum, vel su suspiendum sit, nist ad notitiam Alma Sedis vestra suisset deductum, ut hu-sustintate justa qua suisset pronunciatio sirmaretur, indeg, sumerent catera. In mais reductum periodes puritatis incorrupta manarent sidei Sacramenta salutiu.

Videri potest ibidem, id est act. seu decr. 2. Concil. Lateranens.

ter

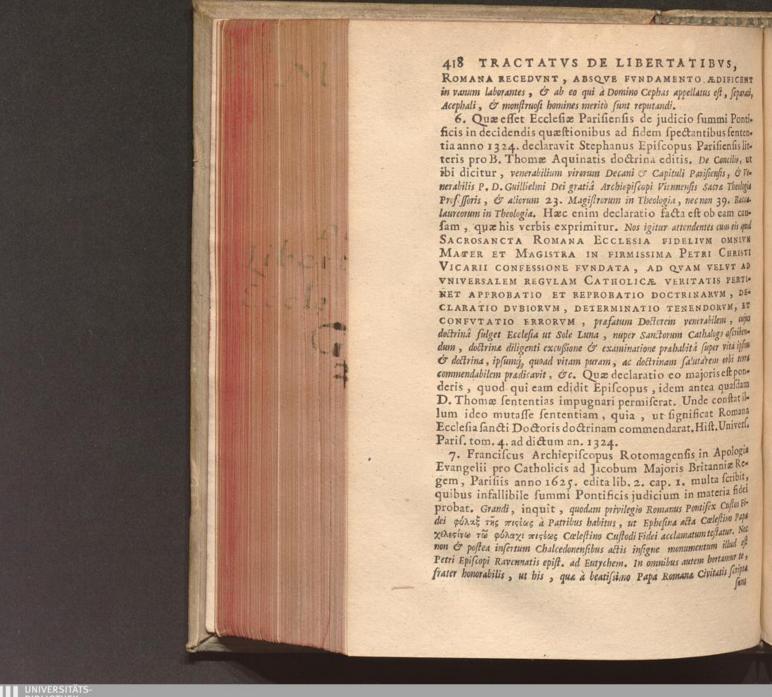
ECCLESIÆ GALLICANÆ. LIB. VII. 417 quibus & aliis, quasi perpetuæ traditionis series contexi poffet.

3. Hinemarus Archiepiscopus Remensis, quem ad extollendam nimis autoritatem Pontificis Romani proclivem nemo, qui ejus ingenium perspectum habuerit, facile suspicabitur, illustre testimonium hac in parte reddit sanctæ Sedi in prafatione opusculi de divortio Lotharii Regis, & Gerbergæ Reginæ. De ommibus dubiis vel obscuris, inquit, qua ad recta sidei tenatem, vel pietatis dogmata pertinent , fancta Romana Ecclefia , ut onmium Eulefarum Mater & Magiftra , nutrix & doctrix , est consulenda , & ejus salahia monita sunt tenenda, maxime ab his, qui in illis Regionibus habitant, in quibus Divina gratia per ejus pradicationem omnes in side genuit, & Catheir laste nutrivit, quos ad vitam preordinavit eternam. Si omnium Ecclesiarum Magistra & Doctrix est Ecclesia Romana , cur non Ecclefix Gallicanæ, vel etiam universæ? An hæc tota distingui-tur ab omnibus suis partibus? An sensus compositus à sensu diviso hac in re olim discretus est? At , inquies , Ecclesia nomana consulenda est, & ejus monita tenenda, sed ca conditione dummodo fint salubria. Irridet, & non profitetur, qui summum Pontificem in eo sensu alloquitur, aut de Ecclesia Romana ita loquitur; cujus enim vel vilissimi hominis monita non sunt tmenda, si salubria sint ? sed eâ ipsâ ratione quod ab Ecclesia Romana dantur, quæ est omnium Ecclesiarum Magistra & Doctrix, sa-

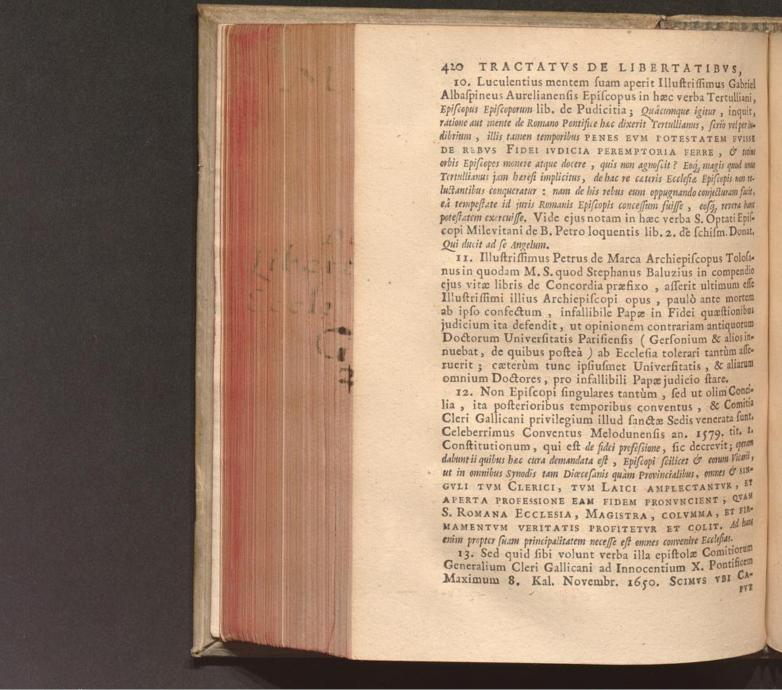
4. Ivo Carnotenfis epist. 8. ad Riccherium Senonensem Archiepiscopum, eum qui Ecclesiæ Romanæ non concordat, hareticum declarat; Dicitis etiam in litteris, me Sedem invafisse Gaufridi Capiscopi vestri, in quo manifeste contra sedem Apostolicam caput erigitis, han qued illa edificat, vos, quantium in vobis est, destruitis; & qued illa Africait, vos adificare contenditis. HVIVS IVDICIIS ET CONSTI-TYTIONIBVS OBVIARE PLANE' EST HÆRETICÆ PRAVITA-TIS NOTAM INCVREERE, cum Scriptura dicat : Hareticum effe conftat, oi Romane Esclesse non concordat.

5. Jacobus Cardinalis Vitriacus in hist. Orient. cap. 75. anno 1230. Patetergo, inquit, CVM SVPER HANC PETRAM, PRO QUA DOMINUS ROGAVIT VT NON DEFICERET FIDES Elvs , POST CHRISTYM ÆDIFICATA SIT ET EVNDATA CHRISTI ECCLESIA, QVOD OMNES QVI AB ECCLESIA Ggg

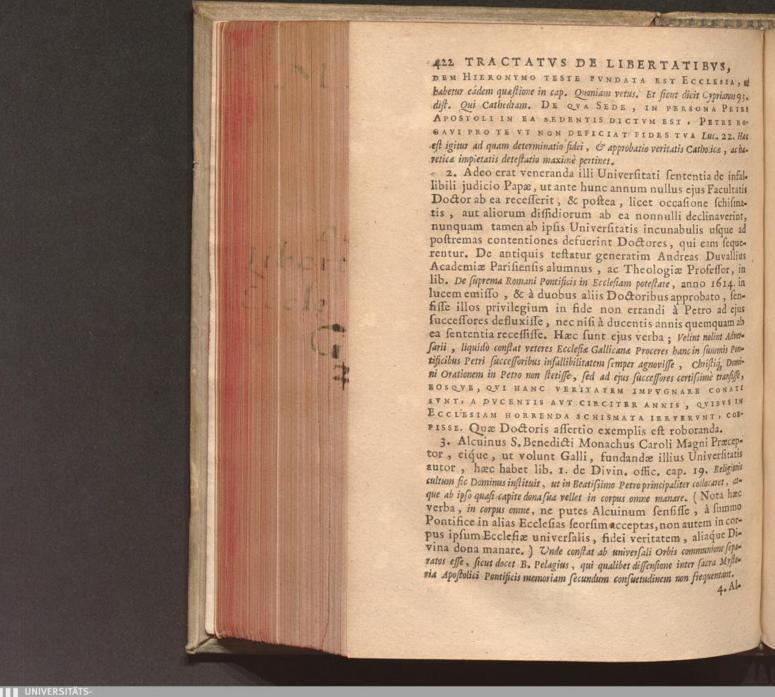
PVT ECCLESIÆ GALLICANÆ. LIB. VII. 421
PVT ECCLESIÆ IBI TOTIVS FIDEI ARCEM, TOTIVS ET
DISCIPLINÆ METROPOLIM; Eog, convenitur à nobis libentius, quo in
Prasulum Primatis simi Prasules, si quando illis dolet, maxime à vulneribus
Ecdesia justissimas querelas suas deponere par est. Adeone parum tuta
est Religio nostra, ut tetius sidei arcem hæresi disjici posse sentiamus? Adeone parum sirma est Petra, super quam Christus
adisticavit Ecclesiam suam, ut portæ Interi prævalere possint adversus eam? Adeone inesicax Christi Oratio, ut Petii, pro quo rogavit, dese cura sit sides in ejus successoribus? Sed Ecclesiæ Gallicanæ mens luculentius apparet in
Epistolis anno 1653. in ultimo capite hujus libri referendis.

CAPUT XI.

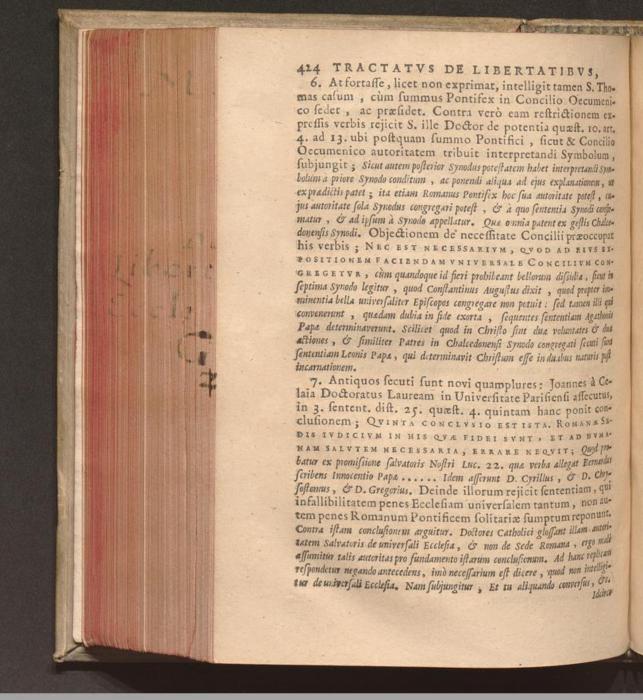
Probatur autoritate Universitatis Parisiensis ac Doctorum Particularium illius, nec non Senatus Parisiensis, Papæ judicium in causis Fidei esse irreformabile.

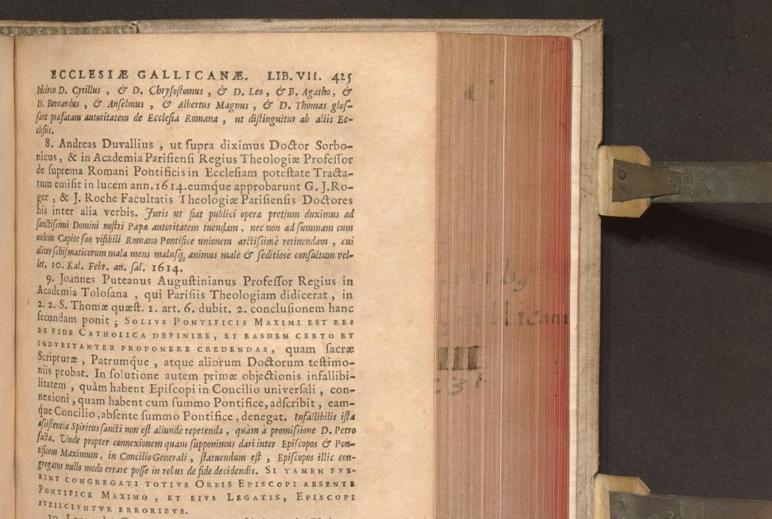
A Nno 1387, tota Universitas Parisiensis in Consistotificem sequebatur, per Magistrum Petrum de Alliaco infallibile Romani Pontificis judicium in Causis sidei esse professa est his verbis in histor. Univers. ad hunc annum relatis ; Igitur pro vestris humilibus siliis Universitatis pradicta , & pro nobis eo-num Nunciis , qui suis in hac parte obsequimur mandatis , & documentis innitimm, corde & ore unanimiter protestamur, quod quidquid haftenus in hac taufa per eos allum est, & quidquid in ea nune vel alias pro eis acturi, aut adami sumus, totum correctioni, & judicio Sedis Apostolica & sedemtis in ea Summi Pontificis humiliter submittimus; dicentes cum B. Hieronymo 24. quest. 1. Hec est sides , Pater Beatissime quam in Catholica Ecclesia didicimus , in quasiminus perite, aut minus cante forte aliquid positum est, EMENDARI PETIMYS A TE, QVI PETRI FIDEM ET SEDEM TENES. NON IGNORAMVS ENIM SED FIRMISSIME TENEMVS, ET NVILATENVS DVBITAMVS, QVOD SANCTA SEDES APOS-TOLICA EST ILLA CATHEDRA PETRI, SYPRA QUAM EO-Ggg 3

BIBLIOTHEK PADERBORN

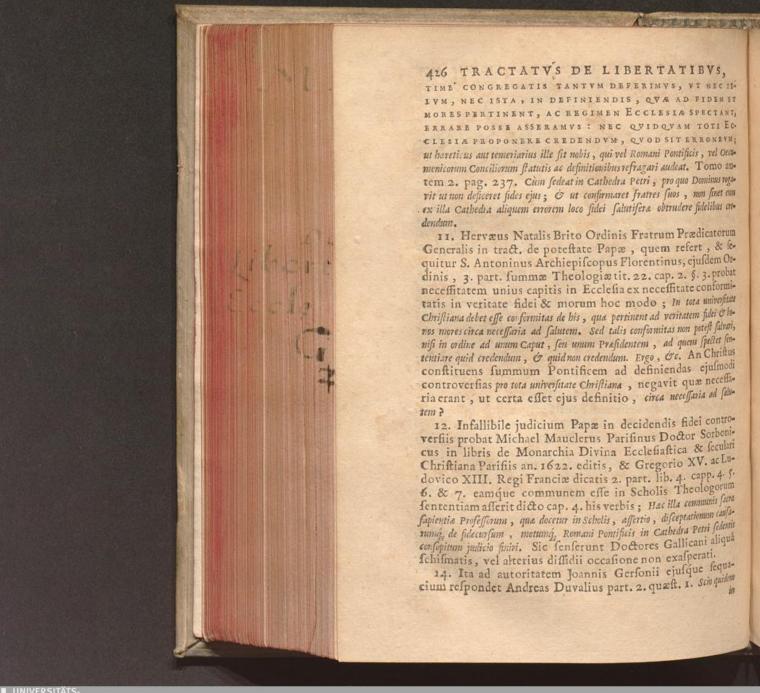

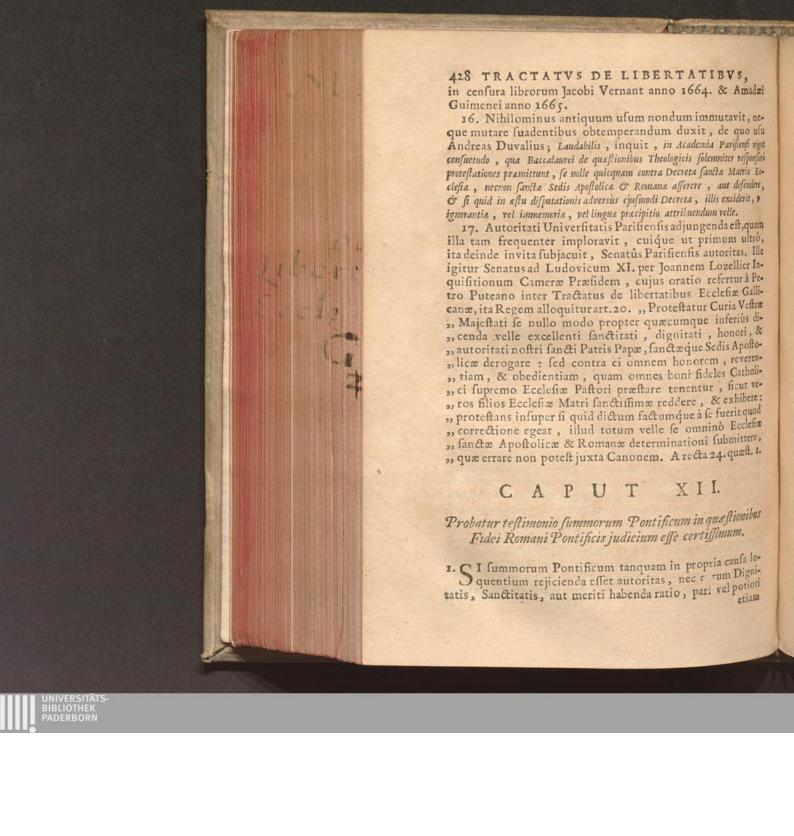
10. Leonardus Coquæus etiam Augustinianus in Univer-State Parisiensi Doctor Theologus in Antimornzo tom. 1. Pag. 83. Qvomodo igitvr, inquit, *GRE' FERVNT (Harctici) nos Romanym Pontificem Concillis sy-PERIOREM ASSERERS? ET ROMANO PONTIFICI, ET CONCILIIS OECVMENICIS IN SPIRITY SANCTO LEGI-

Hhh

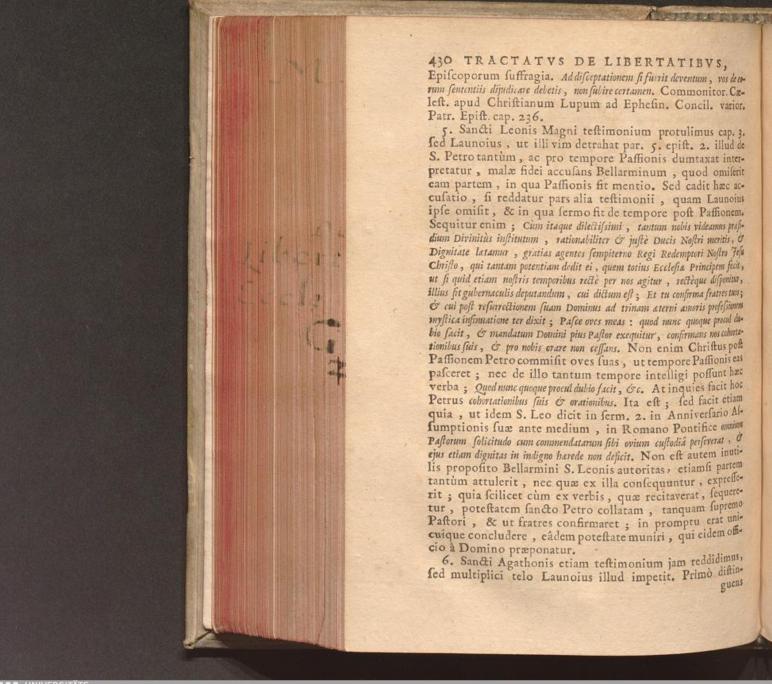

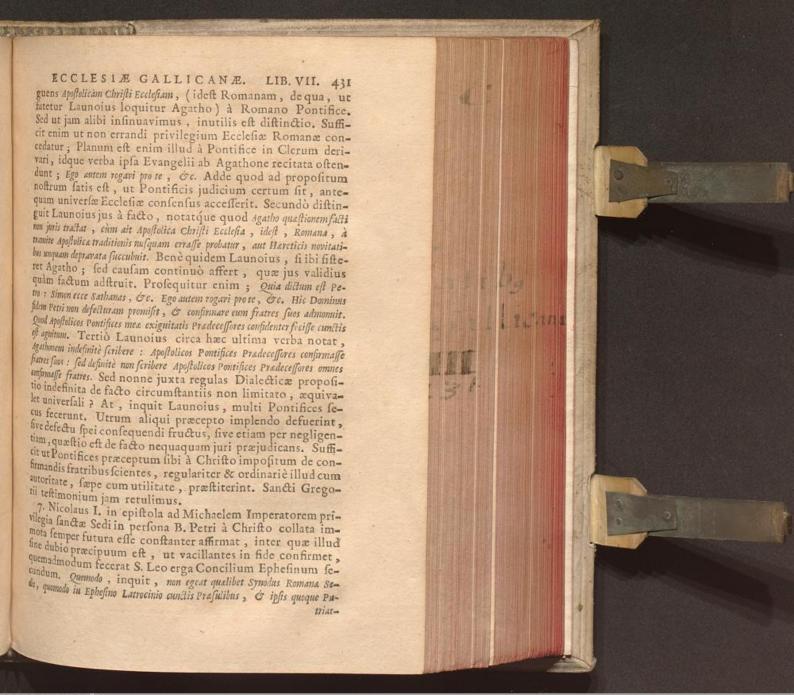

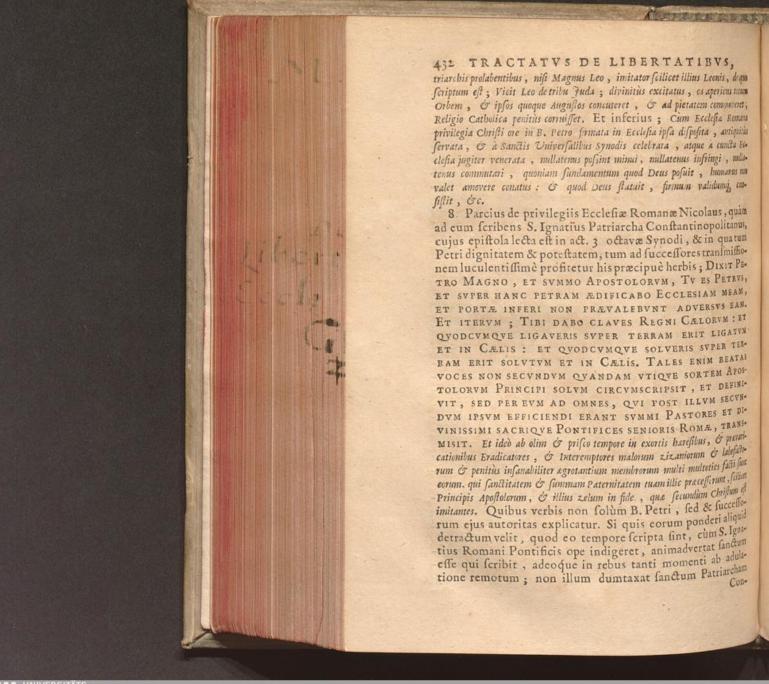

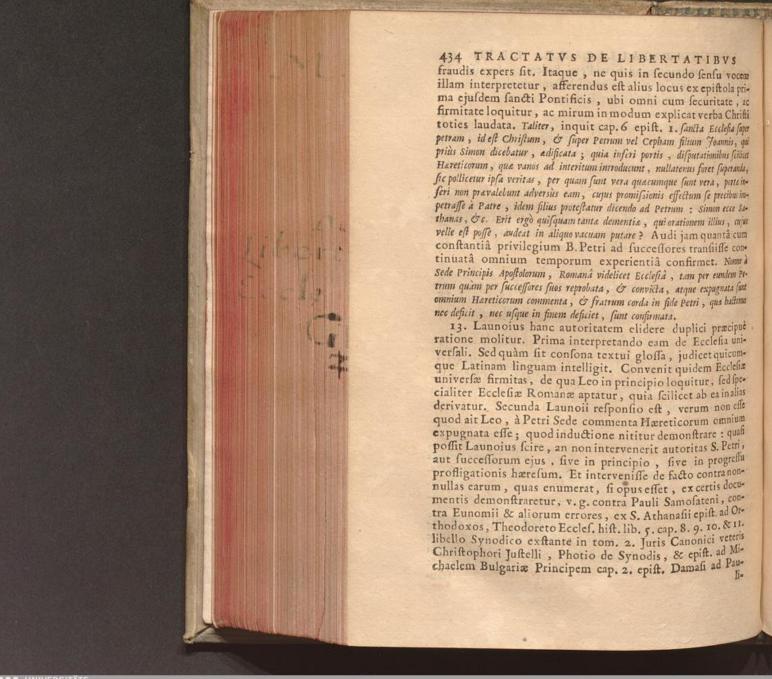

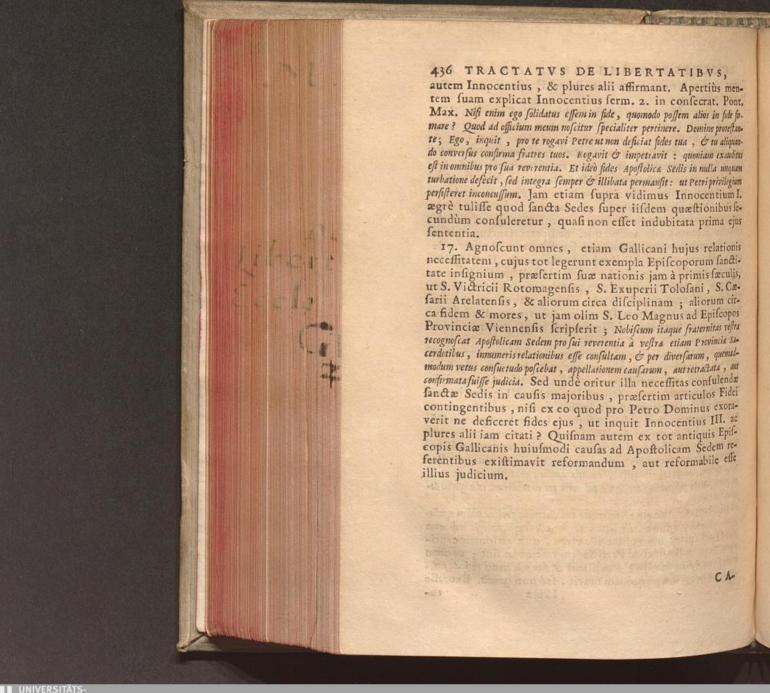
ECCLESIÆ GALLICANÆ. LIB. VII. 435 linum Antiochenum in collect. Rom, Holftenii par. 1. Et 14. Leonis testimonium confirmat his verbis Gregorius VII.

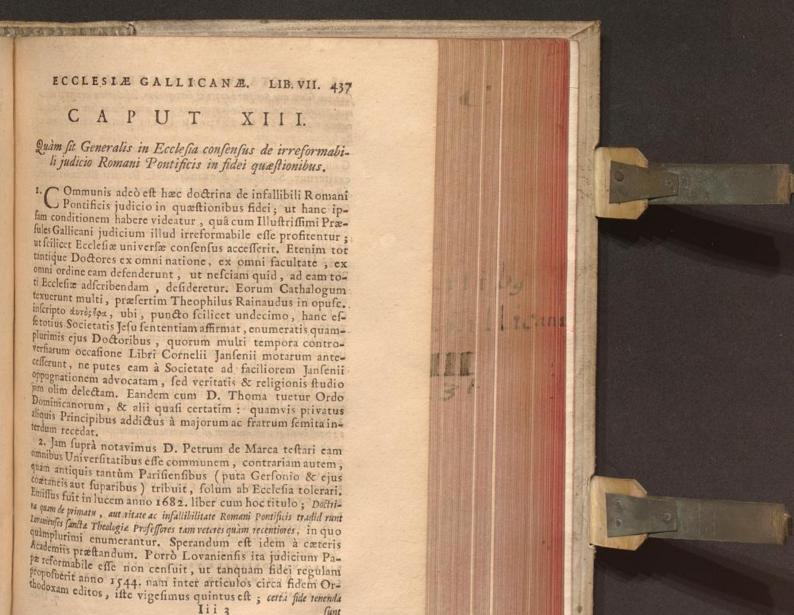
in lib. 8. epift. 1. quæ est ad Simandensem Archiepiscopum; Que (Ecclefia Romana) per B. Petrum, quasi quodam privilegio abissis Edei primordiis a sanctis Patribus omnium Mater Ecclesiarum adstruitur , & ita aloue in simem semper habebitur in qua nullus unquam hareticus prasuisse digmscitur, nec unquam prasiciendum, prasertim Domino promittente, considimus, Ait enim Dominus Jesus: Ego rogavi pro te, Petre, ut non desicias files tua. Hunc locum profert Launoius, ut verba illa, Ego 10gavi pro te, oftendat non de solo Romano Pontifice, sed de Ecclesia Romana esse accipienda. Sed patet sanctum illum Pontificem hoc privilegium Ecclesiæ Romanæ ea tantum de causa tribuere, quod illi Petri successor præsit. Hoc significat particula illa, enim. Ideò enim Ecclesia Romana est mater omnium aliarum, quia ei nunquam præfectus est, neque præficietur hæreticus. Ideò non est præfectus, neque præficietur hæreticus, quia Dominus rogavit pro Petro, ut non deficeret fides ejus, scilicet neque in ipso, neque in ejus

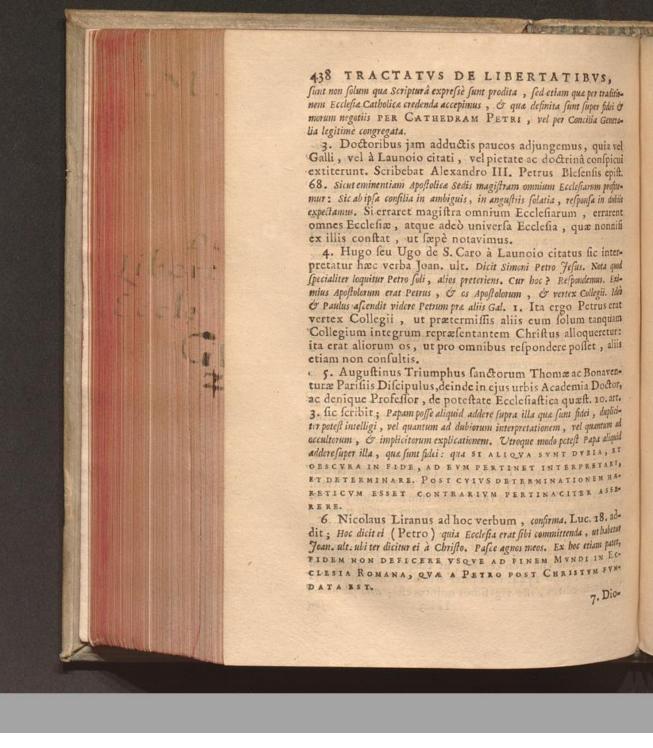
15. Superfluum effet posteriorum Pontificum hac de re testimonia proferre, cum nemo dubitet, cos suum in sidei qualtionibus judicium irreformabile astimasse. Unicum igitur dumtaxat adducam, scilicet Innocentii III. qui verba Innocentii I. quæ principio retulimus , interpretabitur, fi tamen cuiquam possunt videri obscura : Igitur Innocentius III. in epist, ad Episcopum Arelatensem docet majores causas, & presertim que ad fidem pertinent, ideò ad Romanum Pontificem esse perferendas, quod indefectibilis sit ejus, ut Petri, fides, Majores, inquit, Ecclefia causas, prasertim articulos Fides el Peni Sedem referendas intelligit, qui novit pro eo Dominum exorasse ne de-

16. Notat Laun oius Imocentium non dicereid, quod ad Sedem Apostoham sudicandum refertur, ibi certò, & sine ullo erroris periculo judicatum Quid igitur sibi volunt illa verba, quæ rationem continent, cur cause fidei ad Petri Sedem referendæ sint; Dominum moraffe ne desiciat sides ejus? Nam si certo & sine ullo erroris periculo judi-caum non eunt, Dominus quidem oravit, sed non exoravit. Exorasse

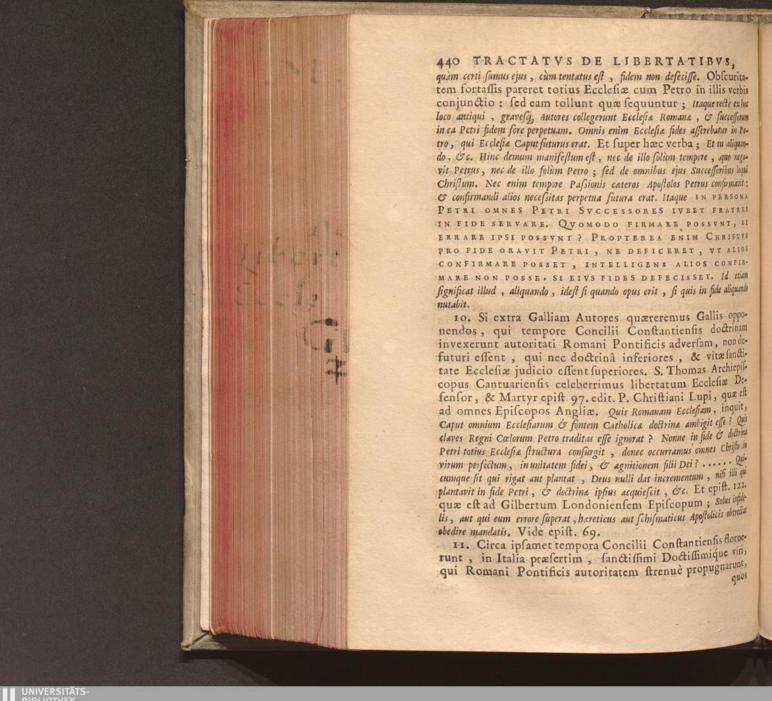

GALLICAN E. LIB. VII. 441 quos inter sanctus Antoninus Archiepiscopus Florentinus, cujus mentionem suprà fecimus, in summa Theologica par. 4. tit. 8. cap. 3. §. 5. irreformabile declarat judicium Papæ his verbis; Licet Papa in particulari errare possis, vt in ivdicialibus, in Quibus proceditur per informationem, alias in his Quæ pertinent ad fidem, errare non potest, scilicet ut Papa in determinando, etiamsi ut particularis & privata persona. Unde magis samm est sentence papa de perimentibus ad sidem quam in judicio preserve, quam opinioni quorum cumque sapientium. Papam autem Concilio superiorem este pluribus probat in 3. par.

12. Beatus Joannes de Capistrano de Papæ & Concilii, sive Ecclesiæ autoritate 3. par. 2. Principalis, candem superioritatem, quæ infallibilitatem judicii circa sidem necessario supponit, adstruit variis rationibus, quarum una hæc est; succedit; inquit, nam que Papa loco Petri in eader perfectione potestatis, et Vicariatus Dignitate, qua et ipse B. Petrus a Christo suit in

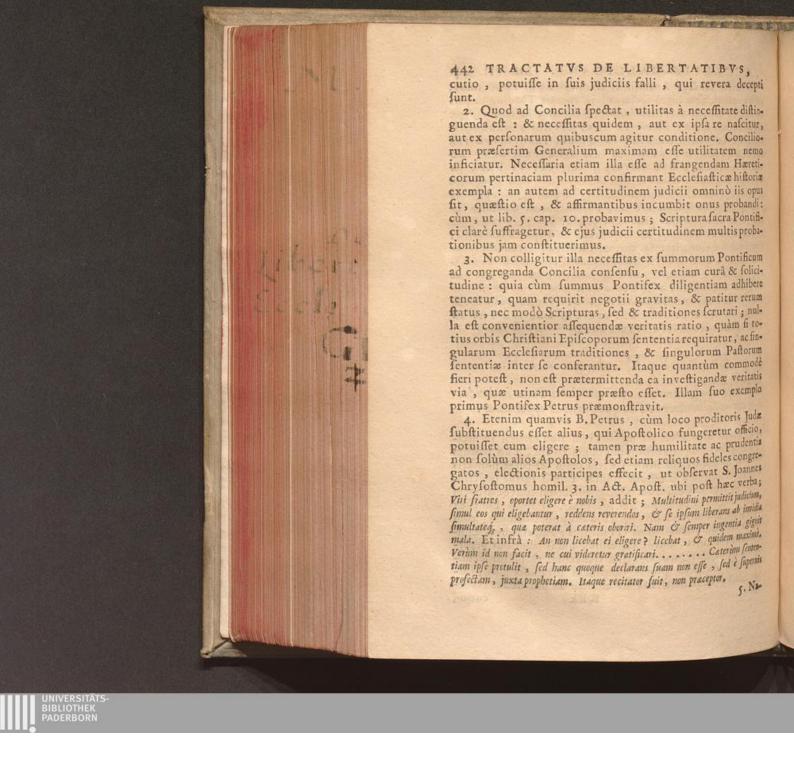
VNIVERSALI ECCLESIA SVBLIMATVS.

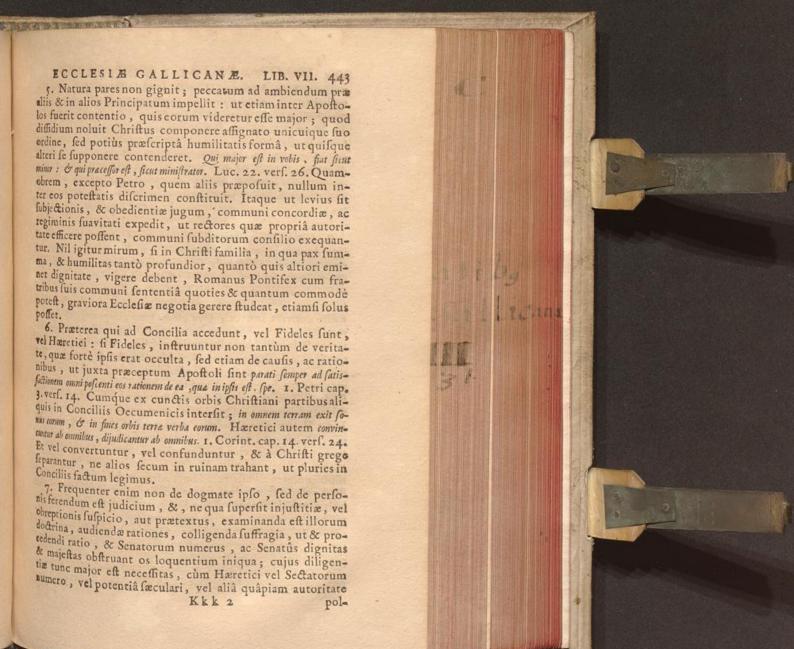
CAPUT XIV.

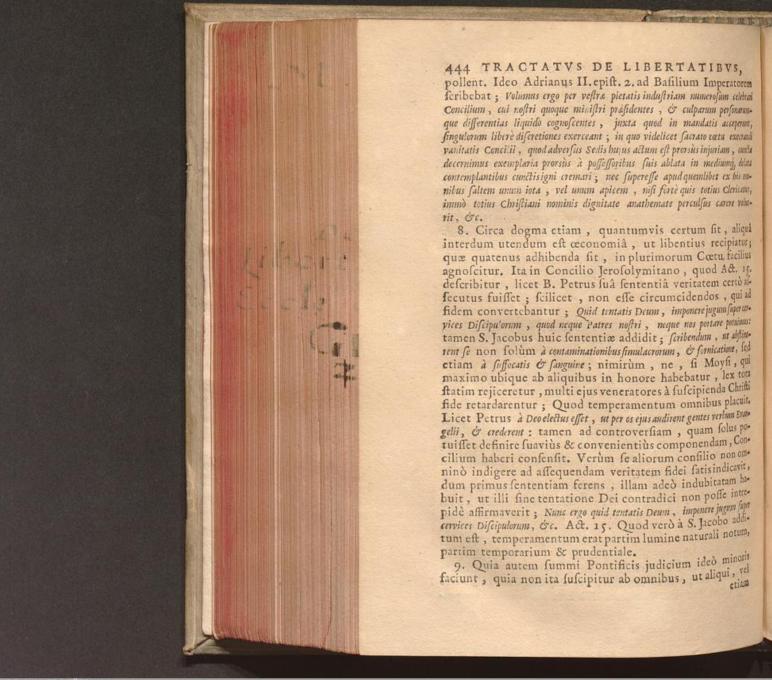
Respondetur argumentis, quæ autoritati Papæ in decidendis infallibiliter Fidei quæstionibus opponuntur.

L X iis quæ adversus privilegium non errandi in decidendis Fidei quæstionibus objici folent, duo tantum alienjus momenti videntur. Cætera enim vel parvi ponderis sunt, vel jam alià occasione soluta. Primò igitur objicitur inutilem fore Conciliorum Oecumenicorum convocationem ad dirimendas circa sidem controversias, si solus Pontifex certò, ac sine ullo erroris periculo eas posset definire; cum tamen videamus summos ipsos Pontifices, Imperatores, Episcopos nullis curis, nullis impensis, nullis laboribus pepercisse, ut celebrarentur Concilia Generalia. Objicitur secundo errasse de facto plures Pontifices in causis sidei; atque adeò, cum necessaria sit ab actu ad potentiam conse-

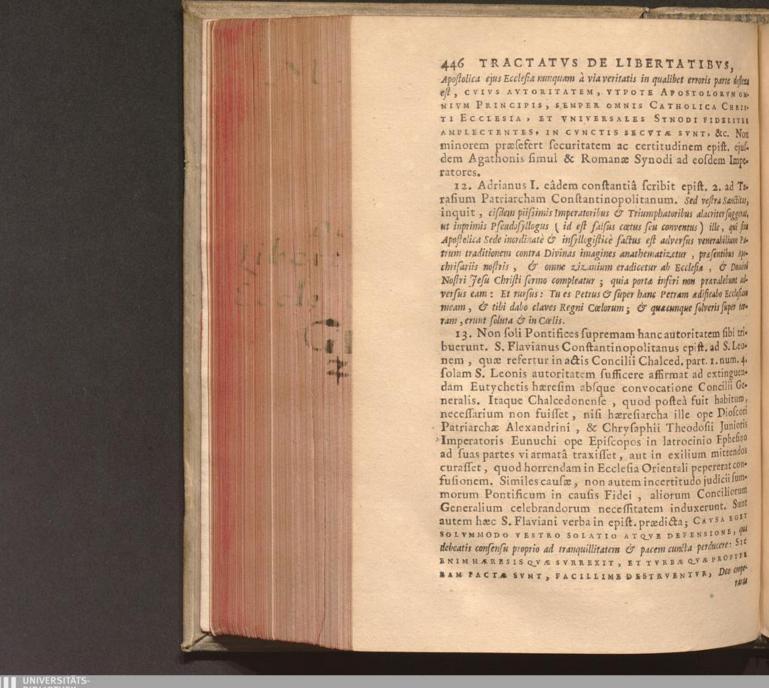

etiam multi non repugnent, & Concilium Generale postulent, non advertunt similiter Ecclesiæ universæ sententiam contemni. Sunt enim innumeri Hæretici, qui Ecclesiæ Catholicæ sensui repugnant. Imò in hoc sunt Hæretici. Atque si quis attentè consideret res in Conciliis Generalibus tractata, comperiet eas plerumque adeò non suisse dubias, ut Patres ad Hæreticorum voces, tanquam ad Blasphemias exectandas inhortuerint, aliquando etiam aures occluserint, ne velaudità impietate polluerentur. Hæreticorum illud est ingenium, ut & summi Pontificis, & Concilii, & Ecclesiæ universæ doctrinam aliquando fraudulenter eludant, & occultè rejiciant, aliquando vi apertà impetant, & impugnent, quod nihil ejus veritati, ac certitudini detrahit.

10, Quamobrem sæpè significarunt summi Pontifices ad Concilia Generalia scribentes se non doctrinam corum examini subjicere, sed tanquam indubitatam ab omnibus recipiendam corum opera optare. Hoc testatur Commonitorium Papæ Cœlestini Episcopis & Presbyteris cuntibus ad Orientem, supra citatum. Eo etiam pertinent hæc S. Leonis verba in epift. ad Concilium Chalcedonense ; Nune in Vicariis meis alfum, O jam dudum in fidei Catholica pradicatione non desum ; ut qui non pouflis ignorare quid ex antiqua traditione credamus , non possitis dubitare quid capiannes. Unde fratres charissimi, rejecta penitus AVDACIA DISPVTANDI CONTRA FIDEM DIVINITVS IN-SPIRATAM, VANA ERRANTIVM INFIDELITAS CONQVIES-CAT, NEC LICEAT DEFENDI, QVOD NON LICET CREDI; CVM SECVNDVM EVANGELICAS AVTORITATES, SECVN-DVM PROPHETICAS VOCES , APOSTOLICAMQVE DOCTRI-NAM, PLENISSIME ET LYCIDISSIME PER LITTERAS, QVAS AD B. MEMORIÆ FLAVIANVM EPISCOPVM MISIMVS, EVE-RIT DECLARATUM, QUE SIT DE SACRAMENTO INCAR-NATIONIS DOMINI NOSTRI JESV CHRISTI PIA ET SINCE-RA CONFESSIO.

11. In epistola 1. S. Agathonis ad Imperatores Constantinum, Heraclium, & Tiberium, quæ lecta est in act. 4. Concilii sexti Generalis plurima sunt, quæ judicium Romani Pontissicis ut certissimum à Conciliis Generalibus recipi docent. Ejusmodi sunt ista: Cujus (Petri) annitente prasidio, has Kkk 3

UNIVERSITATS BIBLIOTHEK PADERBORN

ECCLESIA GALLICANA. LIB. VII. 447
nute per vestras sacratissimas litteras. Removebit va avtem et
Concilium, quod fieri divulgat va, quatenus nequaquam
shique santtissima turbentur Ecclesia.

14. Non enim, inquit Barlaamus Episcopus Gyracensis ad amicos suos in Græcia constitutos scribens, eo quod sit maioris autoritatis, et magis possit Generale Concilium, quam Apostolica Sedes, Generalia accrecienta Concilium, squam Apostolica Sedes, Generalia accrecienta Concilium, squam discussione. Est autem summi Pontificis, utpatet ex Concilio Tridentino sess. 25. de recip. & observan. Decret. Concil. discernere, an tanta sit difficultas, ut

Concilii Generalis Concilio indigeat.

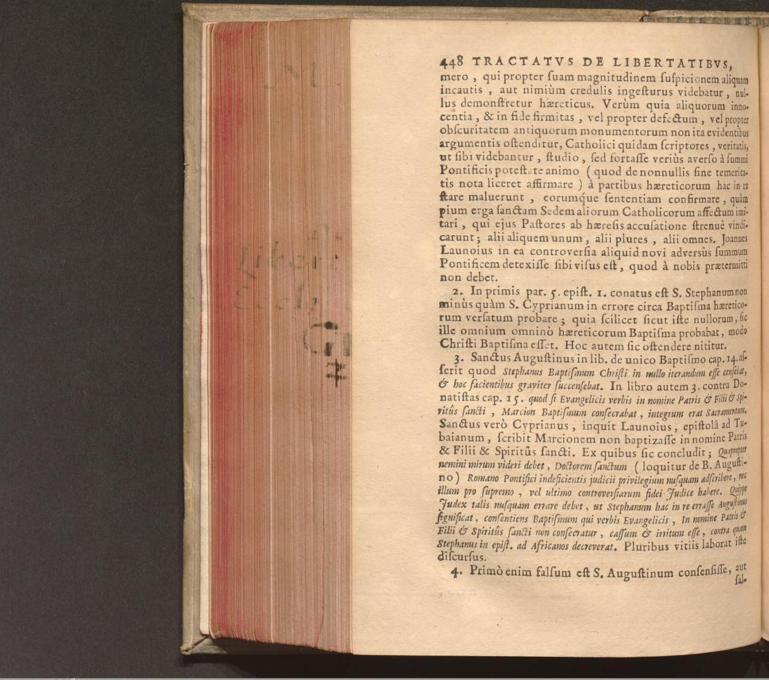
15. Joannes Monachus sup. 6. Decret. de sent. & re judic. ca. Ad Apostolica num. 3. vers. revocare. Concilii Generalis Confilium ad solemnitatem tantum requiri affirmat. Nota quod Papa sonuntiam suam non suppossuit correctioni vel emendationi de consilio Concilii seu alianum, sed sua dumtaxat emendationi reservavit, sed dicit quod super emendatione sententia sua consilium Concilii quareret, & hac requisitio non est neusinatis, sed selemnitatis tantum; quia Papa sine Concilio potest procedere ad souniam, cum habeat plenitudinem potestatis. 2. quast. 6. Decret. 1. de pani. E remis. cum ex eo in sin. n. 4. Et Papa dat robur Conciliis non èconta sup. de elec. significasti.

CAPUT XV.

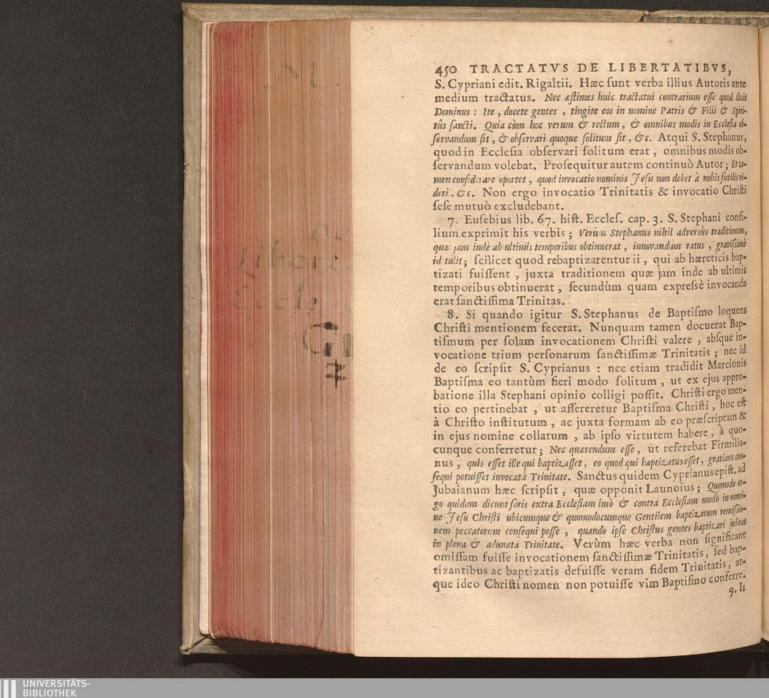
Respondetur argumento à sictitiis Pontificum erroribus de sumpto.

I. H Æretici antiqua Ecclesiæ monumenta diligentissimè pervolverunt, adversus Catholicam sidem argumenta perquirentes, speciatim verò adversus dignitatem & autoritatem Romani Pontissici, quà diligentià quadraginta Pontiscibus errorem assinxerunt. Verùm illi à Catholicis scriptosibus validissimè consutati sunt: & in plerisque quidem reserta admodum facilis, siquidem hæretici sententias suæ hæresi contrarias, errores vocaverant, vel aliàs contra historiam aut rationem non obscurè peccaverant; adeò ut in numero.

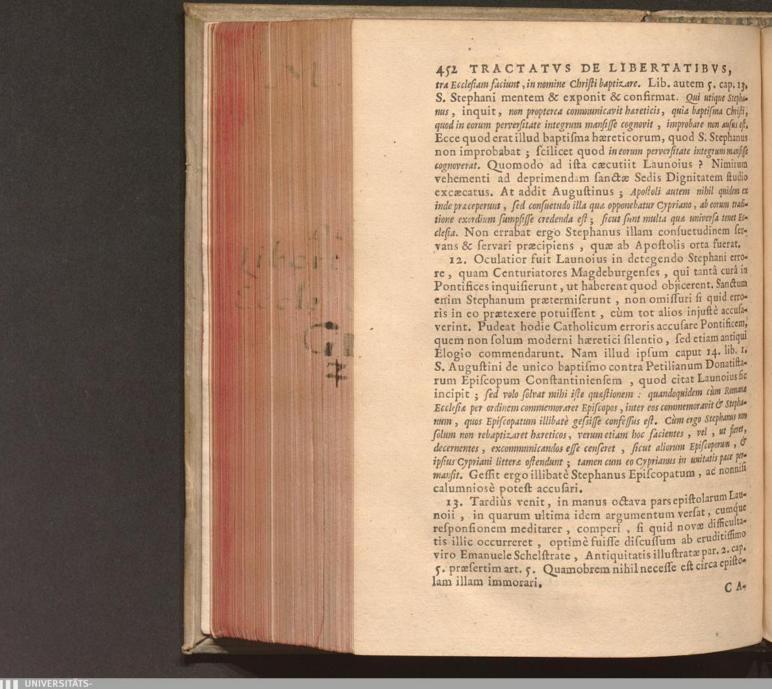

ECCLESIÆ GALLICANÆ. LIB. VII. 451 9. Is Cypriani sensus, præter illa quæ jam diximus, colligitur ex eo quod in tota illa epistola vim faciat in fidei redæ defectu. Ita cum post initium epistolæ dixisset ; De Marcione interim solo , cujus mentio in epistola à te ad nos transmissa satta est, examinemus an possit baptismatis ejus ratio constare : Dominus enim post resurrectionem Discipulos suos mittens, quemadmodum baptizare deberent, instimit & docuit dicens : Data est mihi omnis potestas in Cœlo & in terra. lu ergo & docete omnes gentes baptizantes eos , In nomine Patris & Filii & Spiritus sancti. Instituat Trinitatem , cujus Sacramento gentes baptizarentur. Subsumit, non negando Marcionem ita baptizasse; sed, cum male de Trinitate sentiret, utiliter baptizare potuisse. Numquid hanc Trinitatem Marcion tenet? Numquid cundem afferit quem & nos Patrem Creatorem ? Nunquid eundem unum Filium Christum de Maria Virgine natum , qui sermo caro sactus sit? qui peccata nostra portaverit , &c. Ex quibus verbis & ex historia Ecclesiastica constat Marcionem circa Christum errasse, sicut circa alias Sanctissimæ Trinitatis personas; atque adeò non est quod credamus ipsum in nomine solius Christi, potius quam in nomine totius Trinitatis baptizasse.

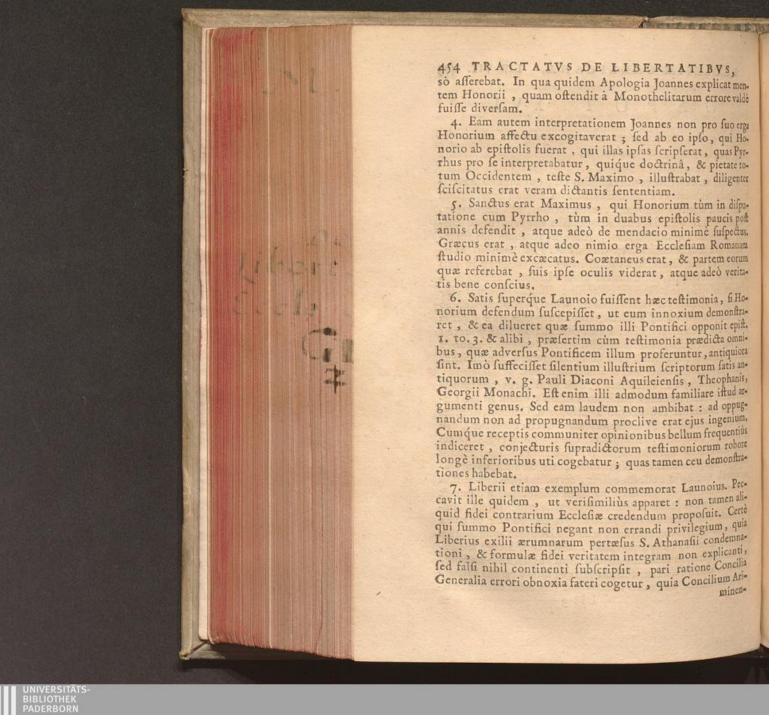
10. Præterea (quod in Launoii Dialectica argumentum estessicatismum) S. Augustinus in eo ipsoloco, quem ipse resert ex lib. de unico Baptismo cap. 14. non dicit S. Stephanum censuisse valere Baptismum in solius Christi nomine collatum; sed (quod plus quam negativum argumentum est) quod stephanus Baptismum Christi in nullo iterandum esse censebat, & hee facienthus graviter succensebat. Quinam autem est Baptismus Christi, nissi quem Christus instituit, & cujus formam præscripsit?

11. Denique si Launoius S. Stephanum errasse contendat, necesse est ut ejusdem erroris conscium ac reum faciat ipsum S. Augustinum, cujus testimonio illius errorem probare nitiur. Nam S. ille Doctor propugnavit adversus S. Cyprianum baptismum in nomine Christi datum, quem S. Stephanus adversus eundem desenderat, ut legere est in libris de baptismo contra Donatistas, in quorum S. tertio, quarto & quinto consutat epistolas ad Jubaianum, & ad Pompeium, quibus utitur Launoius. Præcipuè autem lib. 4. cap. 10. respondet his S. Cypriani verbis epist. ad Jubaianum; Aliud est eos qui imus in Ecclesia sunt, de nomine Christi loqui: aliud eos qui soris sunt, & con-L112

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

minense Arianis ita savit, ut totus pœnè orbis Christianus miraretur se esse Arianum, & se secundum Concilium Ephessinum S. Flavianum Episcopum Constantinopolitanum à sua Dignitate dejecit; Eutichem hæresiarcham ob hæresim à Flaviano Synodicè dejectum restituit, ejusque errori non rejecto mutilo symbolo, patrocinatum est. Si autem Arimini, & Ephesi vim sactam Episcopis, etiam verè Catholicis, suisse respondeas: adeoque Concilio Occumenico non esse tribuenda illorum gesta: similiter etiam quæ à Liberio sidem integram interiùs servante, extorta sunt, non debent ipsi, nisi ut privatæ personæ adscribi, quam à peccato tutam non facit Dignitas.

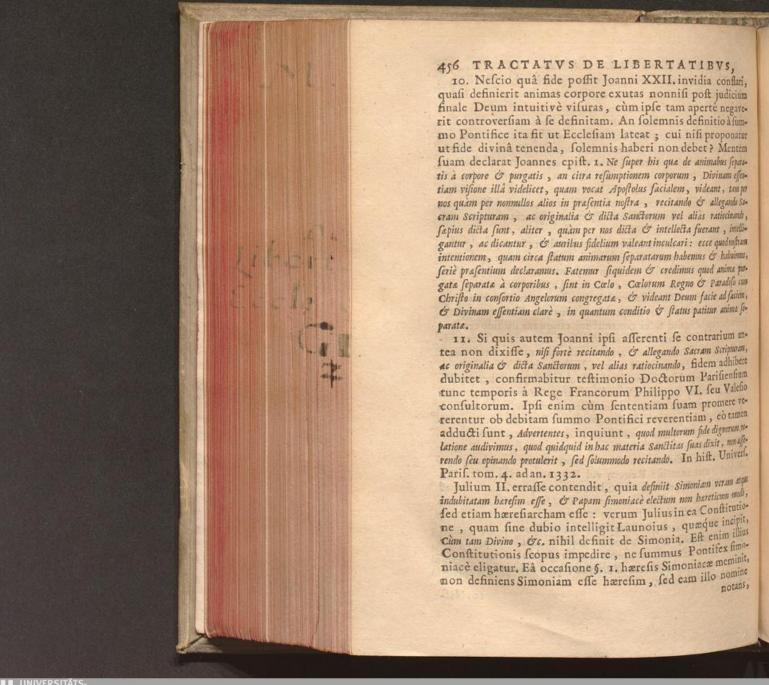
8. Peccatum autem Liberii alicuius bæresis propundeasie.

8. Peccatum autem Liberii alicujus hærefis promulgationem, aut etiam professionem non suisse constat: quia sidei formula cui subscripsit, nullum exprimebat errorem; Videquæ optime notavit Joannes David Doctor Gallicanus dissertatione de judiciis Canonicis Episcoporum cap. 7. art. 3. Sed, ut jam diximus, neque issum, neque alium quenquam Pontiscem aliquid sidei contrarium tanquam de side credendum proposuisse plures ostenderunt. Itaque pauca tantum adjicimus, quæ à Launoio, vel solo vel diligentius notata sunt.

9. Vel Bonifacium VIII. vel Clementem V. errasse oftendere nititur epist. 1. tom. 3. supra citatà, quia Clemens V. constitutionem Bonifacii, quæ incipit, Unam sanckam, nullius effe, out futuram effe roboris, & autoritatis decernit in cap. Meruit. de pivil, sed falsam est quod ait Laumius Clementem V. in cap. Meruit. Constitutionem, unam sanctam, nullius esse, aut suturam esse roboris decre-visse. Declaravit enim dumtaxat se nolle Regi aut Regno Francorum per dictam constitutionem aliquod præjudicium generari, aut amplius Regem vel Regnum quam antea Ecclefix subjici. Notentur verba hæc, amplias quam antea. Hinc est (inquit) quad nos dicto Regi & Regno per definitionem, seu declarationem tone memoria Bonifacii Papa VIII. Pradecessoris nostri, qua incipit, Unam smlam, millum volumus, vel intendimus prajudicium generari. Nec quod per illam Rex., Regnum, Regnicole pralibati amplitis Ecclefia fint subjecti, quam antes existebant. Sed omnia intelligantur in codem esse statu quo erant ante desinimem prefatam, tamquantum ad Ecclesiam, quam etiam quoad Regem & Regnum superius nominatos.

10. Nel-

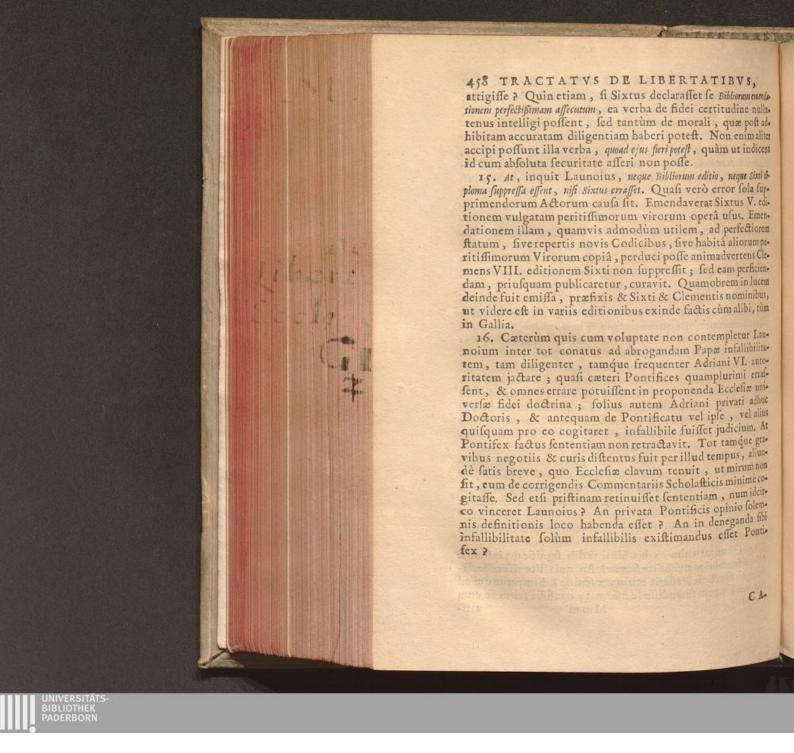
ECCLES I E GALLICAN E. LIB. VII. 457
notans, quo in Jure Canonico passim insignitur. Non definit
etiam Papam simoniacè electum hoc ipso fore hæresiarcham,
sed essemplate pænis plectendum, quibus si hæresiarcha existeret. si consigerit, inquit, electionem Romani Pontificis per
simoniacam baresim celebrari...... Electus non apossolicus, sed apostaicus,
to tanquam simoniacus (vel Simon Magus) & heresiarcha, & adpratilla onnia & simoniacus (vel Simon Magus) & heresiarcha, & adpratilla onnia & simoniacus (vel Simon Magus) & heresiarcha, & adpratilla onnia & simoniacus inhabilis habeatur & sit. Verbum illud
str. refertur, ut patet, ad verbum, inhabilis, non autem ad
verbum hæresiarcha. Voces autem tanquam, & habeatur, aperte declarant Julium nullam hic definitionem constituere circa hæresim Papæ simoniaci, nisi fortè definitionem appelles
simplicem nuncupationem in jure usitatam; sicut non definit
hujusimodi Pontificem simoniacè electum fore Magum, Ethnicum & Publicanum, ilicet & 3. permittat eum ut Magum,
Ethnicum, Publicanum, & Haresiarcham evitare.

13. Pluribus in locis, sed præcipus en ist storm a lare

13. Pluribus in locis, sed præcipuè epist. 5. tom. 1. Launoius Sixti V. exemplum prosert, ut probet posse Summos Pontifices errare. Et quia nonnulli Theologi hoc sibi exemplum objicientes, non satis aptè respondisse videbantur, vatus facetiis eorum doctrinam exagitat; ut ita non solum cotum responsiones, sed & sententiam quam tuentur, ridiculam exhibeat. Verum satis est ut legantur verba illa Sixti V. quæ Launoius adducit, ut illa nullo modo ejus proposito savere Lector advertat. Sic enim Sixtus V. apud Launoium habet: lind sanè certum atque exploratum esse volumus nostros bos labores ac vigilias ed moquam spectasse, ut nova Editio in lucem exeat, sed ut vulgata verus ex Tridamine Syncdi prascripto emendatissima, pristinas, sua puritati, qualis prima abipsius interpretis manu stylog, prodierat, quoad ejus sieri potest, restina imprimatur. Addit Launoius; Verba hae virum sibi prasidentem, de de Bibliorum emendatione perfectissima securum objiciumt. At neque Bibliorum editio, neque Sixti diploma supressa essentima perfectuendi arconicim Pontificiæ Dignitati insensum, & prænimio illam persequendi ardore excæcatum ebjiciunt.

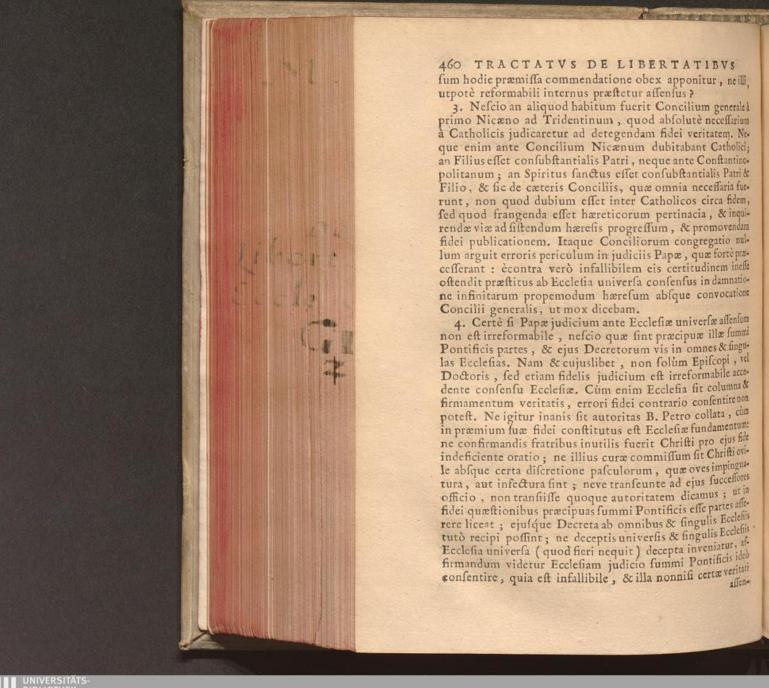
14 Quænam enim ex his Sixti verbis significant ipsum de Eddoum emendatione perfectiss ma securum? An quia Pontisex declatat se cò spectasse, assert etiam pervenisse? Semperne qui ad aliquem scopum tetendisse se affirmat, considit etiam se eum Mmm

BIBLIOTHEK PADERBORN

Mmm 2

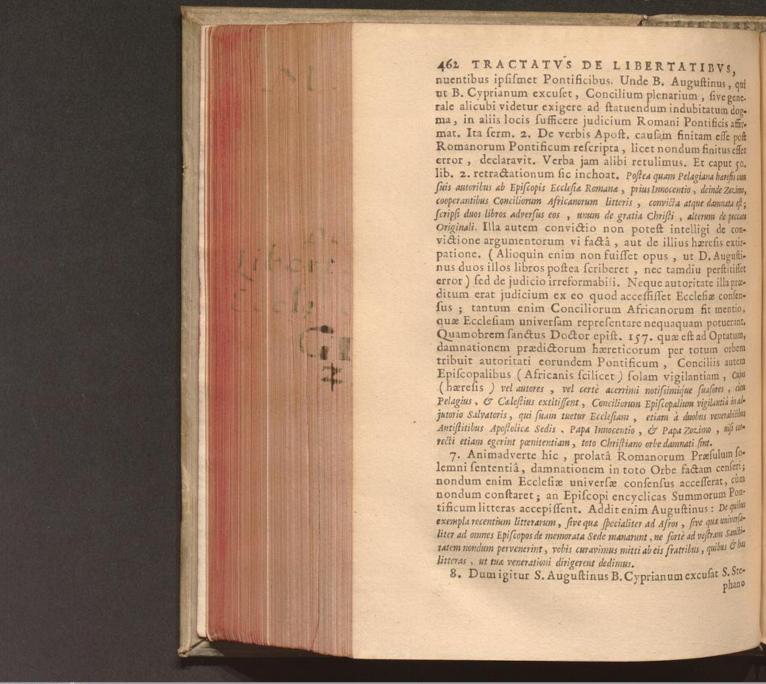
ECCLESIE GALLICANE. LIB. VII. 461 affentire potest; non verò illud judicium ideo esse infallibile, quia Ecclefia ei consentit. Priùs enim est rem esse certam, quam Ecclesiam ei consentire. Summus Pontifex est omnium fidelium Doctor, atque adeò suscipienda est ejus doctrina, quia certa est; non autem solum certa est, quia suscipitur. İllequidem Ecclesiæ consensus signum est certitudinis judicii, quia, ut diximus Ecclesia errori consentire non potest. Ar non est certitudinis causa, sed illam potius supponit.

5. Hanc esse mentem Ecclesiæ, quæ in toto hoc libro adduximus, suadent argumenta. Sed præcipuè, quod ex unitersæ historiæ Ecclesiasticæ serie constet Ecclesias omnes, omnique tempore ad Romanam recurrisse in dubiis circa fidem, & ejus responsa tanquam oracula suscepisse, idque speciatim de Gallicana testatur S. Leo epist. 89. jam citata. Nobiscumitaque vestra fraternitas recognoscat Apostolicam Sedem pro sui reverentia à vestra etiam Provincia Sacerdotibus immuneris relationibus esse consultam : & regula est ab universa Ecclesia recepta, causas sidei ad san ctam Sedem esse referendas; hanc tradidit S. Innocentius I. epist. 25. seu rescripto ad Milevitanum Concilium; Quoties sidei rato ventilatur, arbitror emmes Fratres & Coepiscopos nostros, nonmisi ad Petrum, idest, sui nominis & honoris autorem reserve debere: renovarunt plurimialii Pontifices, & executi sunt Antistites, præsertim, ut diximus, Gallicani. Absurdum autem esset dicere consultum fuisse Romanum Pontificem tanquam Jurisperitum, aut Doctorem aliquem privatum, cujus sententiæstare, vel ulteriori examini subjicere liberum esset consulentibus. E contrain omnibus fere hujusmodi consultationibus sit expressa mentio permanentis in Ecclefia Romana & in ejus Pontifice indeficientis fidei Petri, Postulabatur ut pro ambiguitate tollenda confessio Episcoporum autoritate Sedis Apostolica sirmaretur; quod docet exemplum S. Cæsarii Arelatensis: inter epistolas Bonisacii II.

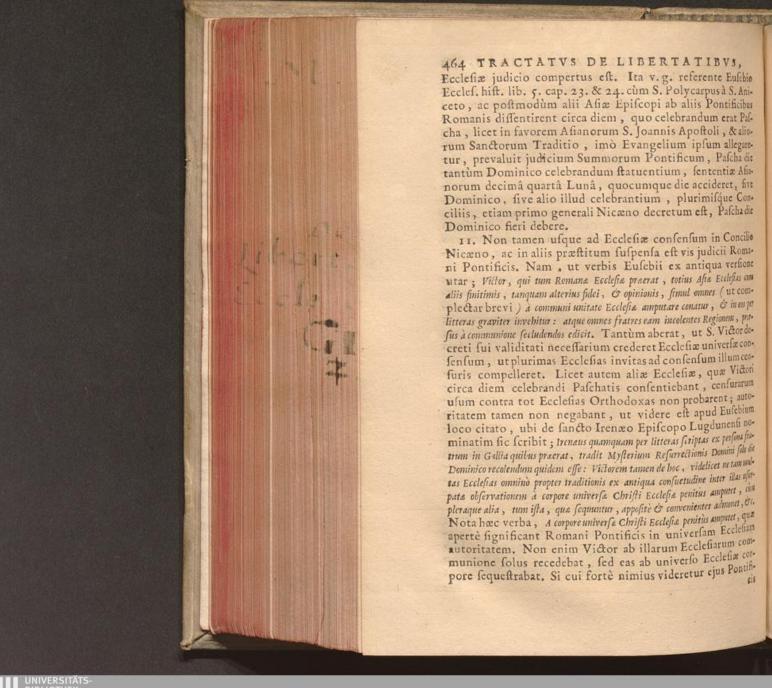
6. Intota historia Ecclesiastica paucissimi reperiuntur Catholici, qui solemni Papæ judicio circa fidem restiterint, cosque omnes in errore versatos eventus comprobavit, quod adhuc fignum est, illud certissimum esse antequant accedat Ecclesiæ consensus; nec nisi ad convincendam hæreticorum obstinationem res iterum in Conciliis tractatas fuisse, an-

Mmm 3

es erga tot Ecclesias rigor pro re ad sidem, saltem proxime, non spectante, causas legerit apud Baronium ad annum 198. rigorem illum tunc temporis necessarium suisse ostendentem.

12. Sed ut redeamus ad quæstiones fidei , hæresibus , & schismatis via panditur in tanta congregandarum hodie Sy-nodorum Generalium difficultate, & tam modica inter diverfarum, vel etiam inimicarum ditionum, & nationum Præsules communione, nisi judicium Romani Pontificis tanquam certissimum suscipiendum sit. Quamobrem consultius est modernorum Antistitum Gallicanorum declarationem postponere sententiæ aliorum multo plurium, qui non ita pridem, & consulendam sanctam Sedem in quæstionibus sidei, & ejus Decretis internum animi obsequium deberi, etiam antequam Ecclesiæ universæ consensus accesserit, tam aperte declaraverant, ut corum mens nullis argutiarum nebulis possit obscurari. Sic enim legimus in litteris octuaginta quinque Episcoporum Galliæ ad Innocentium X. an. 1653. scriptis. Majores causas ad Sidem Apostolicam referri solemnis Ecclesia mos est , quem sides Petri nunquam descriens perpetud retineri pro jure suo postulat. Equissima huic legi obsequentu, Ge. Vides hic, jus esse Romani Pontificis in side Petri muquam desiciente fundatum, ut majores causæ ad eum referantur. Audi jam quanta sit ejus Decretorum vis & efficacia; Experta est nuper Beatitudo vestra quantum Apostolica Sedis in gemini capitis errore posligando valuerit autoritas. Continuò s'édata est tempestas , atque ad Christi vuem venti, & mare obedierum. Non effe autem necessarium reliquorum Episcoporum consensum, ut illis Decretis Christia-ni omnes, ipsius quoque mentis obsequium præstare teneantur, docent aliæ litteræ à 30. ex iis Episcopis, reliquis abfentibus, fcriptæ eidem Pontifici 19. Julii eodem anno; Non folian ex Christi Domini Nostri pollicitatione Petro factà , sed etiam ex actis priorum Pontificum, & ex Anathematifinis adverfus Apollinarium, & Macedonium , nondum ab ulla Synodo Oecumenica damnatos , à Damaso , paulò ante judis, IVDICIA PRO SANCIENDA REGVLA FIDEL A SVMMIS PONTIFICIBUS LATA SUPER EPISCOPORUM CON-SYLTATIONE (SIVE SVAM IN ACTIS RELATIONIS SENTEN-TIAM PONANT, SIVE OMITTANT, PROVT ILLIS COLLI-BYERIT) DIVINA ÆQVE, AC SVMMA PER VNIVERSAM Nnn

×

0

.

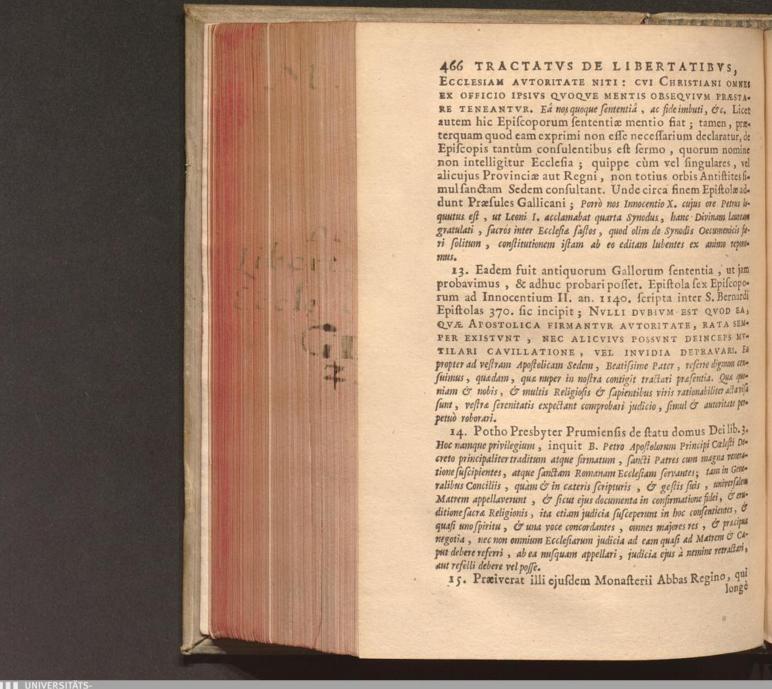
)m

10 年前

de de

III.

龙 · ·

ECCLESIE GALLICANE. LIB. VII. 467 longèantea scripscrat in Chron. ad annum 859. quod jam supra retulimus; scilicet Styltitie quidem elogio descandi, qui illam Petri Sedem aliquo pravo dogmate fallere posse arbitrati synt, que nec se fefellit, nec ab aliqua heresi unquam falli potvit.

CAPUT XVIII.

De Autoritate summi Pontificis circa Censuram Librorum.

1. A Ccendit nostro avo multorum Litteratorum animos vehemens nova circa res antiquas scribendi prurigo; quafi nihil jam laudis effet in sequendis communibus sententiis, aut certius moderni scire possent quæ primis sunt gesta temporibus, quam qui viciniores extiterunt. Si novitatis amor ille circa disciplinas tantum humanas & naturales versaretur, æquiori animo ferretur, ut minus utilibus studiis occupati fubtilioris ingenii acumen in illo exercerent, atque illine, quam forte ambiunt, qualemeumque gloriam perci-perent. Sed ipsam etiam Religionis disciplinam tentant: quam circa, quoniam innumeri prodierunt libri, parvi æstimandi viderentur qui de novo eduntur, nifi legendi cupiditatem acueret novitas, aut forsan temeritas. Unde fit ut multitudo Doctorum, quorum tanta fuerat penuria, tantaque necessitas ad hareticos, Catholicorum inscitiá magis, quam propria eruditione venenum erroris facile propinantes, veritatis solide ac scite propositæ vi cohibendos, incipiat ferè ipsi Ecclesiæ gravis evadere, ob nimiam librorum illorum coplam, quorum lectio propter subtiliorem & audaciorem doctrinam Christianæ simplicitati, docilitati, atque adeo religioni non parum nocet, vel saltem hoc habet incommodi, quod ab evolvendis utilioribus antiquorum operibus
averes and is avertat, ac disputandi magis, quam bene vivendi studium

2. Quoniam autem Romani Pontificis, utpote supremi Nnn 2 Pasto-

